

59964

25

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LETNIK XXXVII

DECEMBER 1970

LA VIDA

ESPIRITUAL

Buscando a Dios

Admira y haz tuya la belleza del universo esparciado a tu alrededor. Esfuérzate en traducirla, aunque sea en páginas imperfectas, para que suba en humilde homenaje hacia el Señor.

Sigue el camino —tortuoso o recto— que Dios te ha señalado. Pase lo que pase no lo abandones, porque es el tuyo. Lánzate audaz y alegremente, y cuando tropieces con la única aventura, el don total a Dios, acéptala. Solo Dios cuenta. Sólo su luz y su amor pueden colmar nuestro pobre corazón, demasiado grande para el mundo que lo rodea.

Una religión negativa: no harás esto, no harás lo otro. ¡Nunca! Sino un amor a Dios tan profundo, tan intenso, que brote a flor de labios siempre, constantemente. Esto es lo positivo, lo único capaz de mantenerte en pie contra viento y marea.

Sentir dentro de ti todo el barro, el fango y el horror de los instintos, y permanecer sin hundirte, como se camina sobre un terreno pantanoso, dejándose elevar por una especie de ingravidez de todo el ser, para que el pie no se hunda. Permanecer en el amor de Dios, como la pureza de un amanecer sobre la extensión brillante de un pantano, sin que el cuerpo se hunda en el lodo.

La castidad es una aventura imposible y ridícula si no se cuenta más que con preceptos negativos. Pero es posible, bella y enriquecedora si se apoya sobre algo positivo: el amor a Dios, un amor vivo, total, el único capaz de saciar la inmensa ansia de amor que llena nuestro corazón de hombre.

Tan hermoso es pelar patatas por amor de Dios, como edificar catedrales.

La vida ideal es aquella donde Dios quiere a cada uno: monje, aventurero, poeta, zapatero o corredor de una compañía de seguros.

Guy de Larigaudie

duhovno življenje

Kje je kaj?

UVODNIK	Božič brez Boga	642
BOGOSLUŽJE	Nedelja — znanilka Gospodovega prihoda ..	650
SODOBNA VPRAŠANJA	Pravi smisel medellinske konference	643
	Zgodovina in pomen papeške države	656
	Indijske redovnice v Evropi	664
ZGLEDI	Sveta Terezija — prva cerkvena učiteljica ..	660
RAZNO	Voščila za božič	644
	Prošnje za božič	704
	Skrivnost sreče	655
	Bolnikova molitev	659
	Kardinal Gilroy o spremembah v Cerkvi ...	663
	Papežev sestanek z japonskimi bonci	665
	Pomlad	666
	Semenišniki in bogoslovci v Jugoslaviji ...	670
V DRUŽINI	Pe minut razmišljanja	675
	Nebo je stopilo na zemljo	675
ZA MLADINO	Božični večer	679
	Iz galerije naših mož	677
	Moja zgodba	681
	Ali je zaroka nerazdružljiva obveznost	684
	Intimnost pred poroko	687
	Kdo je ateist	687
ROMAN	Ribičeve sandale	689
NOVICE	Svetovne novice	696
	Slovenci po svetu	698
	Novice iz Slovenije	700
	Med nami v Argentini	702

Leto XXXVII.

Številka 12

December 1970

Diciembre Nº 12

**BOŽIČ
BREZ
BOGA**

Božič brez Boga nima pravega smisla. Posebno ne za verne. Niti ga ne bi smeli imenovati božič, če je ta beseda izpeljana in povezana z besedo Bog, pa bi istočasno prazniku jemali božjo vsebino. Ali niso mar prav zato v komunističnih državah celo ime božiča zamenjali z dedkom Mrazom ali podobnimi omalovažujočimi neposrečenimi poimenovanji po izvoru izključno krščanskega praznika?

Zaradi rojstva Boga-človeka se božič imenuje božič. Pa ne ravnamo v sedanjem zmaterializiranem zahodu prav tako kruto z nebogljenim vsemogočnim Bogom-Dejetom, kot so nekdanj nevede ravnali vzhodni Betlehemčani in danes vede in hote ravnajo vzhodni materialisti?

Na neki slovenski božični gramofonski plošči ponovno poslušamo te besede: „Tudi če bi se Jezus tisočkrat rodil v Betlehemu, nikdar pa ne v tvojem srcu, po spovedi, v sv. obhajilu, potem bi se tisočkrat rodil zastonj.“ Zato na žalost v našem svobodnem in imensko krščanskem zahodu božič zgublja prvotno božjo vsebino in je vedno močnejše prežet s primesjo novega poganstva.

Toplo preprosto vero pastirjev in z božanstvom prevdahnjeno bogato preproščino prve svete noči smo revno zamenjali s surovimi modernimi nadomestki. Bogata obdarovanja, mrzlični business,

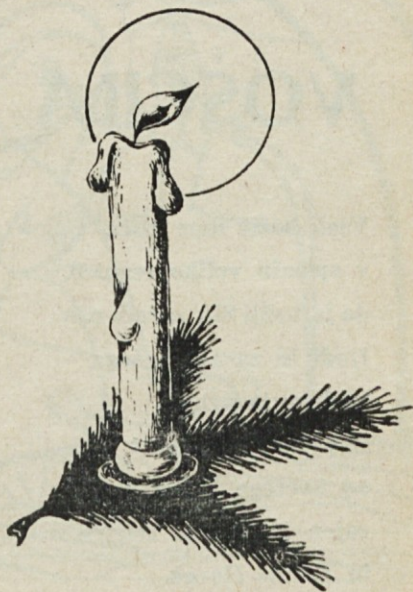
stotera poštna voščila, srečna družinska snidenja in celo preobilna jed in pijača (pr. že sv. Pavel: „...in njih Bog je postal trebuh...“), so postali središče pozornosti in skrbi današnjih božičnih praznikov in svetih večerov. Pa to človeka, posebno vernika, ne bi smelo zadovoljiti.

Globoka božična sreča je tako blizu človeka, pa obenem tako daleč od njega, ker je odvisna od globoke spremembe srca. Čim globlje je spreobrnjenje, toliko globlja je sreča. Čim višja je cena srečanja z Bogom, toliko globlje je osrečenje. Komur se je več odpustilo, tisti bo bolj ljubil. A kolikor globlji je pogled vase, toliko bolj boli. In ker brez trpljenja ne more biti pravega ozdravljenja, zato je še bolj razumljivo, da nas ne morejo notranje osrečiti zunanja, z denarjem kupljena, podarjena ali prejeta darila. Res blagoslovljen in srečen bo za nas tisti božič, letos ali kasneje, ki nas bo notranje pretresel, zbolel, pa zato tudi ozdravil in resnično osrečil.

Tudi v prvi sveti noči se je neskončno srečni kraljev Kralj — po človeško gledano — onesrečil zato, da je — po božje gledano — osrečil svoje nesrečne služabnike. Bog je postal človeški otrok zato, da je človek spet postal božji otrok. Vsak božič se Detetu, ki so mu dali ime Jezus, zahvalimo za to pogumno in božje noro ljubezen. Ne kalimo njegove sreče z našo nesrečo. Naša sreča je tudi Nje-

gova sreča. Zato je prišel med nas, da bi vsi imeli življenje in ga imeli v izobilju. Zadnja novopoganska desetletja zmaterializiranih vzhoda in zahoda ne smejo spodriniti tisočletne krščanske slovenske tradicije o praznovanju božiča. Ne praznujmo božiča brez Boga, ampak z Bogom v srcu, v družinah in v celotnem življenju.

J. Re.

„Dobrodošli v Betlehemu“ — napis v angleškem, hebrejskem in arabskem jeziku pozdravlja romarje, ki obiskujejo kraj Jezusovega rojstva.

VOŠČILA ZA BOŽIČ

Vsak božič nam kliče
v spomin veliko resnico,
da je božji Sin zaradi nas
ljudi in zaradi našega
zveličanja prišel
iz nebes, bil spočet
od Svetega Duha,
rojen iz Marije Device
in postal človek.

Da bi se v to resnico
poglobili, postavljamo
po krščanski navadi
po naših hišah
in v naših cerkvah
za božič jaslice.
Božič nas pa tudi
spodbuja, naj božjo
dobroto posnemamo.

Želimo, naj vam letošnji
božič podeli mnogo tiste
resnične dobre volje,
ki je potrebna, da bo
zavladal na zemlji mir,
o katerem so peli
v sveti noči angeli
na betlehemskih
poljanah.

Mir naj se vseli v vaših
srcih in v vaših družinah,
mir bodi tudi po širokem
svetu.

Obilje tega toplega
božičnega miru
vam želimo, ko vam
voščimo blagoslovljene
božične praznike
in srečno novo leto.

Sveta noč,
blažena noč...

Pravi smisel medellinske konference

Ali pomeni konferenca v Medellinu po dveh letih še binškotni praznik za latinsko ameriško Cerkev?

Prav gotovo, če se le spominjamo, da pomenijo binškotni polnost velikonočne skrivnosti in začetek misijonske Cerkev. Medellin je bil — kot binškotni — bistveno zveličaven dogodek, versko dejanje, evangeljsko uresničenje. Bil je globoka prenovitev latinsko ameriške Cerkev.

Medellin uvaja v latinsko ameriško Cerkev novega Duha, je oživljajoče vetje binškoštnega Duha, ki nas vabi k spreobrnjenju. Ta resna nuja po globoki spremembi, ki radikalno spreminja kristjane in jih obvezuje v njihovi veri z zgodovinsko vsakdanjostjo, je poglobitna zahteva Medellina.

Ob njem moramo razumeti tri bistvene reči: spreobrnjenje, občestvo in poslanstvo. Duh radikalno spreminja kristjane, da bi kristjani spremenili svet. Vključuje jih v enotnost, razdeljuje jim različne karizme in jih pošilja v svet kot posvečene priče velike noči.

Zakaj napačno tolmačijo Medellin?

Ker ni resnega prizadevanja, da bi ga tolmačili v njegovem bistvenem evangeljskem kontekstu. Berejo ga s preveliko naglico iz izključno družbene perspektive, ne da bi se potrudili prodreti v njegovo resnično teološko vsebino.

So ljudje na levi in na desni, ki so zainteresirani, da predstavijo Medellin kot neko nerazložljivo vtikanje Cerkev v svetne zadeve ali kot neko nesmiselno hujskanje k nasilju. V imenu Medellina pogosto proglašajo anarhijo in podpirajo prelom.

Res je, da Medellin denuncira stanje greha in obsoja institucionalizirano nasilje in terja radikalno spremembo struktur. Toda na noben način ne opravičuje ali podpira revolucionarno nasilje, ki ni krščansko ne evangeljsko. Medellin je evangeljski klic k spreobrnjenju tistih, ki so predvsem odgovorni za celotno napredovanje ljudi in narodov. Je pa prav, da začnemo sami sebi spraševati vest in se iskreno trkati na prsi, preden začnemo metati na druge prve kamne.

Medellín tolmačimo napačno, kadar enačimo evangelizacijo in človeški napredek in pripisujemo Cerkvi kot njeno prvotno in izključno nalogo, da pospešuje zgodovinsko, se pravi družbeno in časovno osvoboditev človeka.

Ni to poslanstvo Cerkve in tudi ni to pravi smisel krščanske osvoboditve. Cerkev ima eshatološki in zveličavni cilj, ki ga je mogoče doseči v polnosti šele v prihodnjem veku. Poslanstvo Cerkve je versko in prav s tem globoko človeško.

Kakšen je po Medellínu odnos med evangelizacijo in človeškim napredkom?

Predvsem podčrta Medellín potrebo po pristni evangelizaciji na kontinentu, se pravi nujnost označevanja Kristusovega nauka z besedo in pričevanjem. To je bistvena naloga Cerkve in temeljna obveznost kristjana.

Cerkev išče dokončno odrešitev ljudi. To je možno samo po veri v Kristusa, v čigar imenu se nam nudi odrešenje. Bistvena naloga kristjana je, da današnjemu človeku, ki ga povprašuje in izziva, zmeraj oznanja Kristusovo blagovest.

Zato pa Medellín zahteva resno revizijo načina, kako predstavljati evangelij, kako izzvati spreobrnjenje in obvezati vero. K temu teži napor pristno prenovljenega pridiganja, kateheze in liturgije. Gre za to, da prodremo v vse bogastvo

vere in da jo izrazimo v vseh njenih zahtevah.

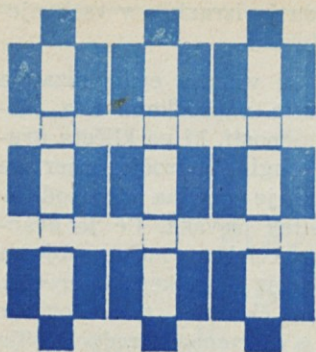
Tukaj se vsklaja evangelizacija s človeškim napredkom. Sta različni resničnosti, ki pa kličeta druga po drugi. Področje, kjer se srečujeta, je celotna osvoboditev in odrešitev človeka. Če je evangelizacija celotna, nujno objema tudi področje človeškega napredka. In če je človeško napredovanje celotno, bistveno predpostavlja evangeljsko osvetlitev in se po veri in ljubezni včenja v živega Kristusa. Evangelizacija osvetljuje s Kristusovo jasnostjo vso realnost človeka.

Kateri je krščanski smisel osvoboditve?

Tisti, ki nam ga podaja sveto pismo skozi odrešenjsko zgodovi-

Znanilka pomladi

no in ima svoj najvišji izraz v velikonočni skrivnosti umrlega in vstalega Kristusa. On je odrešnik, zveličar in osvoboditelj. Toda ni nek politični poglavar in njegovo kraljestvo ni od tega sveta. Kristus nas osvobaja od greha, od postave in smrti. Pot do osvobojenja je duh evangeljskih blagrov.

Polna osvoboditev predpostavlja odpravo vseh sužnosti, ki danes uklepajo človeka in ga ovirajo, da bi bil sam kovač svoje lastne usode. Gospodovanje enega človeka nad drugim človekom ali enega naroda nad drugim narodom ni krščansko.

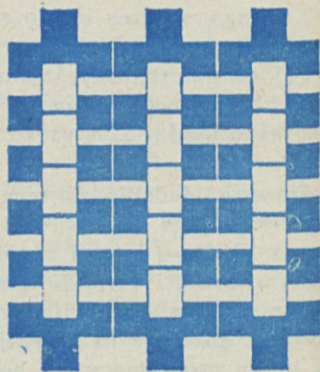
Toda krščansko osvobojenje je predvsem premaganje greha, zahteva po svetosti in upanje na slavo. Vendar ga ne smemo omejevati le na notranje in eshatološko, ker mora zajeti celega človeka in njegovo zgodovino in prav tako ga ne smemo skrčiti le na družbeno, gospodarsko in politično področje.

Krščanska osvoboditev teži k ostvaritvi novega človeka, ki je ustvarjen po Bogu v resnični pravičnosti in svetosti. Ta novi človek raste iz notranje dejavnosti Duha, ki oplaja izničene in smrt.

Kristusova osvoboditev navdihuje pravičnost in ljubezen. Njen izraz je mir, njeno delo pa najvišja predanost samega sebe drugim.

Kakšna je Cerkev, ki se poraja iz Medellina?

Je edina in nespremenljiva Jezusova Cerkev, ki se prenavlja po delovanju Sv. Duha, dokler po križu ne dospe do tiste luči, ki ne ugasne. Ne gre za Cerkev, ki bi bila povsem nova, kot da bi bila prej nezvesta evangeliju ali kot da bi šele zdaj odkrila svoje poslanstvo in se obvezala, da ga spolnjuje. Duh jo očiščuje in prenavlja, da izraža in uresničuje med ljudmi vstalega Kristusa. Za Cerkev po Medellinu je bistvena njena istovetnost s Kristusom in

to terja postopno spreminjanje vseh kristjanov v Kristusu.

Toda so novi vidiki, ki jih je treba podčrtati v naši Cerkvi. Predvsem njena skrb za pristno evangelizacijo. Ne da bi puščala vnevar ali podcenjevala zakramentalno in bogoslužno nalogo, danes močno poudarja svojo pre-roško nalogo v pravem in polnem pomenu besede.

Imamo kontinent, ki je krščen, toda komaj površno evangeliziran. Nujno je, da postaja vera bolj osvetljena, bolj zrela in bolj obvezna v življenju.

Potem bistveno verska skrb za celotno odrešenje človeka in solidarno napredovanje narodov. Ne da bi zgubila svojo božjo in eshatološko perspektivo, se latinsko ameriška Cerkev vstavlja v zgodovino in utelesuje v procesu sodobne preobrazbe kontinenta.

Končno se latinsko ameriška Cerkev zaveda svoje posebne poklicnosti v popolni povezanosti z vesoljno Cerkvijo. Ona ima nekaj lastnega, da nudi raznovrstnemu bogastvu edine Kristusove Cerkve in čuti dolžnost, da se razvija po delovanju Duha v svoji izvorni bistvenosti.

Katera naj bi bila najbolj nujna zahteva po dveh letih medellinske konference?

Da bi se zares potrudili prodreti v njeno bistveno versko vsebino in uresničili v celoti njen

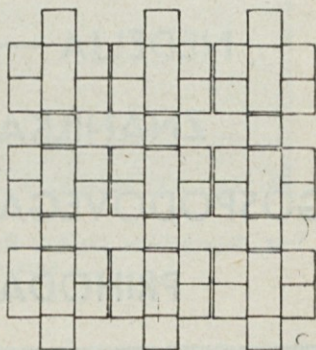
nauk. Prvo, kar se od nas zahteva, je, da smo zadostno ubogi, da čutimo potrebo po spreobrnjenju in si ne domišljamo, da smo absolutni lastniki resnice.

Temeljna in neodložljiva zahteva je tudi, da vsi kristjani živimo zares v edinosti, da ne rušimo lahkomišelnosti te edinosti pod pretvezo osebne pristnosti, zvestobe evangeliju ali službe bratom. Skupaj moramo iskati Gospodove poti in se skupaj obvezati, da uresničujemo glas Duha.

Medellín terja od nas kristjanov, da naj bomo služabniki ljudi. To pa bomo po meri, kot se spreobračamo v preproste in skrite Kristusove služabnike, se pravi toliko, kolikor Kristus živi v nas. Svet pričakuje od Cerkve odrešenja, edini pa, ki odrešuje, je Kristus.

Edvard Pironio

tajnik južnoam. škof. konf.

NEDELJA —
ZNANILKA
GOSPODOVEGA
PRIHODA

Eshatološki element, to je vera v drugi Kristusov prihod in v večno življenje, je bistven del krščanskega verovanja in življenja. Zadnji koncil nam o tem z nezmotljivo učeniško oblastjo v 7. poglavju svoje dogmatične konstitucije o Cerkvi obširno in jasno govori. Cerkev v sedanjem stanju je popotnica, romarica na zemlji, ki potuje k svojemu večnemu cilju. Svojo popolnost bo dosegla šele v nebeški slavi, ko bo prišel čas prenovitve vsega stvarstva. Predno pa bomo zakraljevali s poveličanim Kristusom, se bomo mi vsi „prikazali pred Kristusovim sodnim stolom, da sleherni prejme po tem, kar je v telesu delal, dobro ali hudo“ (2 Kor 5, 10). Ob koncu sveta bodo „tisti, kateri so delali dobro, vstali k življenju, kateri pa so delali hudo, bodo vstali k obsodbi“ V tej veri živimo kristjani „pričakujoč blaženega upanja in veličastnega prihoda velikega (Jan 5, 29) Boga in Zveličarja našega Jezusa Kristusa, ki bo preobrazil naše telo, da bo podobno njegovemu poveličanemu telesu“ (Tit 2, 13).

V tej veri nas prav nedeljsko bogoslužje vedno znova potrjuje. Sredi zmaterializiranega, le v tostranstvo zaverovanega, brezbožnega sveta je nedelja s svojim bogoslužjem glasna znanilka Gospodovega prihoda, vstajenja od mrtvih in večnega življenja.

Vera v Gospodov prihod k sodbi in v življenje prihodnjega ve-ka je utemeljena v jasnih Kri-

Hvaljen Bog, Gospod veselja! Po tvoji dobroti smo prejeli ta kruh. Tebi ga prinašamo...

stusovih napovedih, v stalnem učenju apostolov in svete Cerkve.

Gospodov prihod in sveta maša.

V svetih evangelijih nam je sporočeno mnogo Gospodovih prilik, ki se na to dejstvo nanašajo. Značilna je v tem pogledu prilika o služabnikih, ki jim njih gospodar, ko odhaja od doma, izroči oblast, vsakemu lastno opravilo in vratarju naroči, naj čuje: „Čujte torej, zakaj ne veste, kdaj pride hišni gospodar, ali zvečer ali opolnoči ali o petelinjem petju ali zjutraj — da vas ob nenadnem prihodu ne najde speče“ (Mr 13, 34-37). Druga tozadevna prilika je ona o pametnih in nespametnih devicah (Mt 25, 1-13). In so še mnoge druge, ker se je Gospod Jezus stalno vračal k tej pretresljivi resnici v svojem učenju. Malo pred svojo smrtjo pa napove na Oljski gori v pretresljivih slikah konec sveta v evangeljskih poročilih, ki nam jih Cerkev bere v začetku adventnega časa. „Ko pa pride Sin človekov v svoji slavi in vsi angeli z njim, takrat bo sedel na prestol svojega veličastva. In zbrali se bodo pred njim vsi naredi...“ (Mt 25, 31). Pred velikim zborom je Jezus obsojen na smrt, ker je izjavil, da je Sin božji in napovedal svoj drugi prihod, o katerem je govoril že prerok Daniel: „Posleji boste videli Sina človekovega sedeti na desnici Vsemogočnega in priti na oblakih neba“ (Mt 26, 64). Ob Kri-

stusovem vnebohodu govorita angela učencem, zbranim na Oljski gori: „Ta Jezus, ki je bil vzet od vas v nebo, bo tako prišel, kakor ste ga videli iti v nebo“ (Apd 1, 11).

To pretresljivo, a obenem tolažilno resnico stalno oznanjajo apostoli in nam zlasti sveta Peter in Pavel v svojih listih govorita o tem veličastnem dogodku, ki naj ga vsi kristjani stalno nosijo v svojih mislih in v svojem srcu. Oba tudi opozarjata, da je čas Gospodovega prihoda neznan in naj se zato Kristjani ne dajo begati po neutemeljenih napovedih. Sam Gospod je namreč odločno in jasno zatrdil, da je čas njegovega drugega prihoda ob koncu sveta Očetova skrivnost: „Za tisti dan ali uro pa ne ve nihče, niti angeli v nebesih niti Sin, ampak le Oče“ (Mr 13, 32). Kako da tudi Jezus tega ne bi vedel, ko je vendar božii Sin in pravi Bog, z Očetom in Svetim Duhom ene in iste narave, torej z njima vseveden tudi kot človek? Njegovo izjavo je treba tako razložiti, da mu kot božjemu poslancu ni dano ljudem razodeti, kdaj pride sodni dan, ker to ni Očetova volja.

V tej veri, ki temelji na večno veljavni Gospodovi besedi, na nezmotljivem učenju apostolov in Cerkve, smo kristjani vsako nedeljo pri svetem bogoslužju na novo potrjeni. Zlasti v slovesni veroizpovedi z vsem božjim ljudstvom pričamo, da bo Kristus spet prišel v slavi, sodit žive in mrtve

in da njegovemu kraljestvu ne bo konca. Ob zaključku vere izpove-
mo z vso Cerkvijo: Pričakujemo
vstajenja mrtvih in življenje v
prihodnjem veku. Amen, tako je!

V novi mašni liturgiji se ta
misel na Gospodov prihod večkrat
ponavlja. Posebno ganljivo je, ko
po spremenjenju v zaupnem pri-
čakovanju ponovimo starokrščan-
ski klic: Pridi, Gospod Jezus! S
tem vzklikom zaključi sveti Janez
knjigo svojega Razodetja.

Večnostni pomen evharistije

Sveto Rešnje Telo je hrana na-
šim dušam za večno življenje:
„Jaz sem živi kruh, ki sem pri-
šel iz neba. Če kdo je od tega
kruha, bo živel vekomaj. Kruh pa,
ki ga bom jaz dal, je moje meso

za življenje sveta... Kdor je mo-
je meso in pije mojo kri, ima več-
no življenje in jaz ga bom obu-
dil poslednji dan“ (Jan 6).

Po nauku sv. Tomaža so vsi
zakramenti, vsak po svoji posebni
naravi, znamenja prihodnega, bla-
ženega življenja. Pred vsemi dru-
gimi pa je to pač sveta evharisti-
ja, najsvetejši zakrament, o kate-
rem Cerkev tako pomenljivo priča:
„O, sveta večerja, v kateri se pre-
jema Kristus, se obnavlja spomin
njegovega trpljenja, se duša na-
polnjuje z milostjo in se nam deli
poročstvo prihodnje slave.“

Osmi dan

Kot smo že videli, je najsta-
rejše, po samih evangelijih po-
trjeno ime nedelje: prvi dan v

Na nedeljskem mladinskem dnevu je nastopila tudi skupina mladenk iz San Justa.

tednu. Izraža pač zapovrstni red sedmerih tedenskih dni, ima pa tudi globok simboličen pomen. Prvi dan, ko je Bog začel delo stvarjenja in ločil luč od teme, je bil s Kristusovim vstajenjem ustvarjen novi duhovni svet milosti, začela se je v zgodovini nova doba.

Ne izraža pa to prvotno poimenovanje nedelje vse čudovite polnosti, ki jo Gospodov dan vsebuje in oznanja. To praznino izpolni prav tako zelo staro ime nedelje: osmi dan. Tako jo nazivajo stari cerkveni očetje in je to ime privzel tudi zadnji koncil, ki v svoji liturgični Konstituciji pravi: „Velikonočno skrivnost, ki se po apostolskem izročilu opira na dan Kristusovega vstajenja, obhaja Cerkev vsak osmi dan“ (B. 106). Cerkven pisatelj naših dni ugotavlja sledeče: „V stari zavezi je bila 7 sveta številka; v novi zavezi pa je bilo popolno število 8.“

Naš teden ima v resnici le sedem dni. Tega števila se drži tudi Mojzesovo poročilo o stvarjenju sveta. Sedmeri tedenski dnevi zaznamujejo postanek in trajanje vidnega sveta, v katerem živimo. Osmi dan pa naznanja večno trajanje novega stvarstva, ki ga je dovršil Kristus s svojim vstajenjem. Cerkveni očetje to misel radi omenjajo. Njih misli na svoj duhoviti način takole povzame sv. Avguštin: „Konec te sobote — sedanega sveta — ne bo noč, ampak Gospodov dan, kot osmi in večni dan, posvečen Go-

spodovemu vstajenju, da nam naznani večni pokoj, ne samo za dušo, ampak tudi za telo. Tam bomo počivali in gledali, gledali in ljubili, ljubili in hvalili. Glejte, to bomo delali ob koncu in brez konca, zakaj v čem je naš konec, če ne v tem, da posedemo kraljestvo, ki nima konca?“ Nedelja nam mora biti torej po teh lepih Avguštinovih besedah podoba nebes in njihove popolne sreče, saj bo v nebesih zares svetil večni dan, ki ga bo razsvetljeval Bog sam. Večna radostna nedelja bo tam, večni praznik Vstajenja, ki bo trajal brez konca, na vekov veke.

S tem razmišljanjem, ki se lepo vključuje v adventni čas, zaključimo naša letošnja premišljevanja o nedelji. Naj nam bo prav to zadnje poglavje vedno v živem spominu. Nedelja je znanilka Gospodovega prihoda, znanilka večnosti, kamor kot tujci in popotniki v sveti Cerkvi potujemo. Pred očmi sveta je nedelja „zakrament večnosti“, simbol in napoved novega in večnega sveta, ki se je začel s Kristusovim vstajenjem in bo ob koncu tega sveta dosegel svoje dopolnjenje. S temi mislimi jo praznujmo, ne toliko v strahu pred sodbo, ki bo prišla za vse, ampak v veselem, zmagovitem ubanju. kakor nam, sv. Luka pravi: z dvignjeno glavo! (21, 28). Tako bomo vsako nedeljo na svetem občestvenem evharističnem bogoslužju v predokusu deležni bogoslužja večne nebeške slave.

Alojzij Košmerlj

SKRIVNOST SREČE

Pregovor: „Vsak je svoje sreče kovač“ nam hoče povedati, da pride do nje le tisti človek, ki se pravilno prizadeva, da bi jo dosegel. Mnogo ljudi je med nami, ki imajo vse, kar potrebujejo za duhovno in telesno življenje. Mogli bi biti srečni in zadovoljni. Pa niso. Vedno tožijo, kako so nesrečni, kako grenko in bridko je življenje, kaj vse jim še manjka. Drugi nimajo pogojev, da bi si zagotovili srečo na zemlji, tudi ne vsega, česar potrebujejo, pa se ne pritožujejo. Vedno so dobre volje, zadovoljni in srečni.

To skrivnost sreče bi morali spoznati in pridobiti zlasti samski ljudje, ki se niso mogli ali se niso hoteli poročiti, če se hočejo obvarovati zagrenjenosti, černosti in razočaranj nad neuspehi v življenju. Vsak, ki se za druge žrtvuje, jih rešuje nevarnosti in osrečuje, je rodovitno drevo, ki prinaša bogate sadove. Zato ne more tožiti nad nerodovitnostjo svojega življenja.

Čudovita skrivnost sreče je mnogo bolj preprosta, kakor si mislimo. Včasih smo kakor brez glave. Nimamo časa, da bi prej premislili to, kar hočemo storiti. Tako si več ko polovico nesreč sami povzročimo.

Sreča je stanje notranjega mira, ki človeku pomaga, da vsaka njegova zmožnost v polni meri do-

seže svoj posebni namen in cilj. Srečen more postati le tisti človek, ki zna modro krotiti preveč sebično častiželjnost in slavohlepnost in pravilno omejevati svoje želje in potrebe. Zato je treba vedno skrbeti za notranji mir in čisto vest. Sv. Terezija je zapisala besede: „Kdor ima Boga, mu ničesar ne manjka. Bog sam mu zadostuje.“

Mnogo oseb je večkrat nesrečnih samo zato, ker niso znale v pravem času omejiti svojih želja in se prilagoditi razmeram, v katerih žive. Ker niso mogle doseči, kar so želele, so postale zagrenjene. Začele so tožiti nad svojo osamelostjo, zapuščenostjo, nad dolgim časom in razočaranjem nad življenjem.

Bog je tisti, ki more s svojo polnostjo, z neminljivimi, večnimi zakladi napolniti in popolnoma osrečiti človeško srce. Reševanje in osrečevanje vseh, ki so nesrečni, bo zapuščeno osebo prineljalo do tega, da bo srečno izvedla načrt, ki ga ima Bog z njo in bo nehala obračati glavo nazaj.

Bog in Devica Marija, dva največja svetilnika nesrečnih duš, ti bosta pomagala, da boš svoje sreče kovač, pregnal praznoto, mračnost iz svojega srca in ti zagotovila srečo, ki je nima svet. Zato se žrtvuj in zaupaj!

G. M.

ZGODOVINA
IN
POMEN
PAPESKE
DRŽAVE

V času preseljevanja narodov in njihovih napadov je Italija veliko trpela. Sama je morala braniti svoje meje in pravice. Zahodno rimsko cesarstvo je tedaj propadlo. Bizantinsko cesarstvo, ki si je prisvajalo oblast nad Italijo, ni imelo več moči, da bi jo branilo pred sovražniki.

Zato je od leta 500 naprej začel v Rimu zelo rasti ugled rimskega škofa, najvišjega poglavarja katoliške Cerkve. Moč bizantinskih cesarjev pa je vedno bolj pojemala. Papež je v naslednjih stoletjih vedno bolj postajal tudi svetni vladar nad Rimom in okoliškimi mesti. Polagoma je dobil vse pravice svetnega vladarja in tudi lastno državo.

Kdaj se je to zgodilo? Novi holandski katekizem pravi v članku o zgodovini katoliške Cerkve, da je Rim z okolico podaril naslednikom svetega Petra neki prednik Karla Velikega. Tedaj so papeži začeli nad tem delom Italije izvajati tudi svetno oblast. To je bilo velike važnosti za svobodno oznanjevanje evangelija. Ko so bizantinski cesarji izgubili popolnoma oblast nad Italijo, je frankovski vladar Karel Veliki uradno priznal in potrdil papežu Hadrijanu I. njegove vladarske pravice. To se je zgodilo proti koncem 8. stoletja.

Obseg papeške države se je pozneje zelo menjaval; včasih je bil večji, včasih manjši. Pod to državo je spadala srednja Italija do

Bologne v Padski nižini in do Ancone ob Jadranskem morju.

Papeška svetna država je v zgodovini nastala zato, da je ohranjala in varovala v tem delu Italije mir in papeževo neodvisnost od svetne oblasti. Že od cesarja Konstantina Velikega dalje so se vladarji, zlasti bizantinski, prizadevali za čim večjo povezanost s cerkveno oblastjo. Pozneje so jo skušali popolnoma podrediti svoji oblasti.

Papeži in rimski škofje so se morali vedno v zgodovini odločno boriti za svojo neodvisnost od

svetnih vladarjev. Svetna država, v kateri so bili papeži tudi samostojni svetni vladarji, jih je v tem boju zelo podpirala. Vedno bolj se je med tedanjimi ljudmi utrjevalo prepričanje, da je svetna država papežu nujno potrebna, da more na zemlji svobodno in neodvisno izvrševati svojo odgovorno oblast. Tudi politične in vojaške razmere v srednjem veku in še pozneje so zahtevale, da mora imeti papež svojo neodvisno državo, če hoče samostojno opravljati svojo najvišjo cerkveno službo in ohraniti neodvisnost od vladarjev. Čeprav je imela papeževa

Vatikan je skupna domovina vseh katoličanov. Razteza se pod gričem, po katerem je dobil ime. Od ostalega Rima ga loči reka Tibera.

svetna oblast večkrat zelo škodljive posledice, je vendar le tudi res, da so papeži ohranili samostojnost in neodvisnost v vodstvu Cerkve zato, ker so imeli svojo samostojno svetno državo.

V začetku 19. stoletja so se začeli evropski narodi prebujati. Začeli so ustanavljati narodne države. Tudi Italijani so hoteli imeti državo, ki bi združevala ves italijanski narod. Leta 1860 je Italija končala srečno vojno z Avstrijo, ki je morala tedaj zapustiti severno Italijo. Na jugu pa je propadlo sicilsko-neapeljsko kraljestvo. Tako je bila zdaj vsa Italija združena, le Rim je bil še pod papeževo oblastjo. V začetku septembra 1870 je tudi Napoleón III., papežev zaščitnik, izgubil svoje vladarske pravice. To priložnost je izrabila tedanja italijanska vlada. Ukazala je glavnemu poveljniku italijanske vojske, generalu Rafaelu Cardiniju, naj zasede Rim. Tako so 20. septembra 1870 zjutraj italijanske vojaške čete zasedle Rim. Papež se je umaknil v Vatikan in protestiral proti zasedbi Rima in papeške države, vendar brez uspeha. Tako je izgubil svetno oblast nad Rimom in papeško državo.

Po zasedbi Rima se je razmerje med Vatikanom in italijansko državo zelo poostrilo in napelo. Papež je izobčil kralja Viktorja Emanuela II. in njegovo vlado in ni hotel priznati italijanske države. Odločno je tudi branil pravico

cerkvenih ustanov. Različne italijanske vlade so potem razpuščale samostane, plenile cerkvena posestva in se vmešavale v imenovanje škofov in župnikov. Italijanski prostožidarji, ki so tedaj vodili politiko, so izglasovali v parlamentu več veri in Cerkvi sovražnih zakonov. Spor med Cerkvijo in državo je bil vedno večji. Zgodovina ga imenuje „rimsko vprašanje“. Ta spor je zelo škodoval Cerkvi, pa tudi italijanski državi.

Prišli so novi časi in novi ljudje. Papež sam je spoznal, da za ohranitev svoje samostojnosti in neodvisnosti ne potrebuje velike svetne države. Tako sta papež Pij XI. in Mussolini podpisala leta 1929 lateransko pogodbo in konkordat. Ko je fašizem propadel, je nova italijanska republika sprejela lateransko pogodbo in konkordat in ju uzakonila (leta 1947).

Papež se je z lateransko pogodbo odpovedal svojim pravicam do Rima in priznal italijansko državo. Rimska vlada pa je priznala Vatikan za samostojno in neodvisno državo, papeža pa za samostojnega in neodvisnega vladarja, četudi meri vatikanska država samo pol kvadratnega kilometra. Zato sta sveti oče in italijanska republika letos v miru praznovala stoletnico, odkar je Rim postal prestolnica Italije.

Priredil G. M.

BOLNIKOVA MOLITEV

O Gospod, bolniki prihajamo k tebi! Nekoristni smo za človeštvo. Povsod smo v nadlego.

Ne moremo pomagati reševati zelo slabega gospodarstva nesrečnih domov. Z bridkostjo trošimo in izčrpavamo svoje skromne prihranke za zdravila, injekcije in nujno potrebne zdravnikove obiske.

Vsi drugi se smejejo, mi jokamo in molčimo. Drugi delajo, mi počivamo. Pa je naš počitek bolj utrudljiv ko njihovo delo. Ne moremo dvigniti stola, ki je padel; ne iti k telefonu, kadar kliče; ne odpreti vrat, kadar kdo zvoní.

Kadar vsi drugi upajo, smo mi izvedenci v obupavanju. Vemo, da nas čaka v temni prihodnosti postalja v tej ali oni bolnišnici. Ker se ne moremo gibati, moramo vedno trpeti.

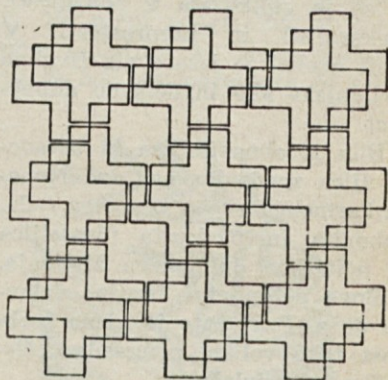
Ni nam dano, da bi smeli sanjati in ljubiti žensko ali moško osebo. Ne moremo misliti na ustanovitev družine. Ne smemo niti s prsti domišljije božati svetlih glav svojih otrok.

In vendar vemo, da nam je Bog zaupal zelo veliko zadevo, da z njegovo pomočjo pomagamo ljudem do zveličanja.

Daj, Gospod, da bomo spoznali blažilno moč krščanskega trpljenja, razumeli svoj vzvišeni poklic, njegov notranji duhovni pomen!

Zberi, Gospod, v svojih rokah šopek lilij naših nekoristi in bridkosti in daj, da bomo uspešno reševali pogube ves človeški rod!

Rešitev vesoljnega sveta si nam zaupal. Daj, da te ne bomo razočarali! — Tako bodi!

SVETA TEREZIJA — PRVA CERKVENA UČITELJICA

V nedeljo, 27. septembra l. 1970, je papež Pavel VI. slovesno proglasil v cerkvi svetega Petra v Rimu sveto Terezijo Avilsko za cerkveno učiteljico. Sveti oče je govoril o njej najprej v italijanskem, nato pa v španskem jeziku.

Slovesna proglasitev te svetnice za cerkveno učiteljico budi v papežu množico misli. Sveta Terezija je izredna, velika svetnica. Njena osebnost zbuja pozornost. Bila je nenavadna žena, redovnica, ki se je odlikovala v ponižnosti, spokornosti in preprostosti. V svoji okolici je izžarevala živahno življenjsko silo in delavno duhovnost.

Bila je obnoviteljica in ustanoviteljica zgodovinskega in slavnega karmeličanskega verskega reda, duhovita in plodovita pisateljica in učiteljica duhovnega življenja, v Boga potopljena, izredno delavna duša. Prav zato je njena osebnost tako velika, nenavadna, človeška in privlačna.

Potem je govoril papež o pomenu naslova, ki ga je podelil sveti Tereziji.

Odlika cerkvene učiteljice nas opozarja na nesporne velike vrednote njenega življenja. Ena izmed teh vrednot je predvsem njeno sveto življenje. Za svetnico jo je proglasil papež Gregorij XV. 12. marca 1622, trideset let po njeni smrti. Skupaj z njo je isti papež na isti dan proglasil za svetnike: svetega Ignacija Lojolskega, Frančiška Ksaverija, Izidorja Delavca, ki so slava katoliške Španije, in tudi Filipa Nerija, florentinskega Rimljana.

Nauk svete Terezije

Naslov cerkvene učiteljice nas opozarja tudi na odlike njenega duha. Nauk svete Terezije Avilske je zato tako odličen, ker ga ožarjajo izredni darovi resnice, zvestobe katoliški veri in uporabnosti za vzgojo duš. Velik njen dar je tudi modrost, ki je najpri-

vlačnejša in najbolj skrivnostna lastnost njenega nauka. Ta čudovita mistična pisateljica je vedno pisala pod vplivom božjega navdihnjenja.

Bogastvo svojega nauka je zajemala v svoji nadarjenosti, v svoji kulturni in duhovni vzgoji, v knjigah, ki jih je brala, v pogovorih z velikimi bogoslovnimi in duhovnimi učitelji, v svojem izrednem daru opazovanja, v svoji dosledni in vztrajni vzgoji, v premišljevanju in v sodelovanju z milostmi, ki jih je njena izredno duhovno bogata duša prejela, vedno pripravljena porabiti jih za življenje in za molitev.

V njej je vedno deloval Sveti Duh. Razsvetljeval je njen razum, spodbujal njeno voljo za velika dela in ji delil izredne duhovne darove. Zato je znala pisati zelo jasno tudi o nenavadnih, čudovitih darovih in skrivnostih duhovnega življenja.

Duše, ki so v globoki zvezi z Bogom, spremljajo večkrat nenavadni, zelo zapleteni in skrivnostni duševni pojavi, ki nam na presenetljiv način odkrivajo čudovite lastnosti človeške duše, zlasti ljubezen, ki jo imenujemo duhovni zakon. V tem duhovnem zakonu se neizmerna božja ljubezen sreča s človeško ljubeznijo in se poniža do nje zato, da bi jo dvignila z vsemi svojimi močmi. Gre za najgloblje in najmočnejše združenje duše, ki živi na zemlji, z Bogom. To združenje se spremeni v luč in modrost, ki nam odkriva

vedno večje znanje v božjih in človeških rečeh.

Nauk svete Terezije govori o vseh skrivnostih molitve. Te skrivnosti je spoznala v življenju po svoji lastni skušnji. Živela je sveto, mnogo časa porabila za premišljevanje, notranjo molitev in veliko delala. Ko je trpela, se je tudi vedno radovala obilice izrednih duhovnih darov. Prav zato nam je sveta Terezija mogla govoriti o skrivnostih molitve in je ena izmed največjih učiteljev duhovnega življenja. Zaradi tega nosi tudi kip Terezije ustanoviteljice v baziliki svetega Petra v Rimu napis, ki je tako značilen za to svetnico:

„Učiteljica molitve“

Vsi soglasno priznavajo, da je sveta Terezija mati in učiteljica duhovnih oseb; mati polna privlačne preprostosti in učiteljica polna čudovite globine. Svetniki, bogoslovni znanstveniki, verniki in učenjaki so ji že izrekli priznanje. Po njeni proglasitvi za cerkveno učiteljico je njeno poslanstvo še bolj upravičeno in še več-

jega pomena za njeno redovniško družino, za Cerkev, ki moli in za ves svet.

To njeno poslanstvo molitve prihaja k nam, ko se Cerkev prizadeva za obnovo bogoslužne molitve, ko nas zunanji svet in moderno življenje vabita, da bi zaklad svoje duše zamenjali za minljive zemeljske dobrine. To poslanstvo prihaja med nas, ko izginja lepa navada pogovora z Bogom in zavest, da ga moramo častiti in prositi za pomoč. Molitve je pesem in glasba duše, prešinjene z milostjo, je dialog vere, upanja in ljubezni v času, ko psihoanalistična veda razdira krhko in zapleteno ozadje nas samih, da bi ne poslušali glasov trpečega in odrešenega človeštva, ampak odpirali ušesa zmedenemu šepetanju podzavestne živali in krikom neukrotljivih strasti in obupne stiske.

Molitveno poslanstvo modre sv. Terezija nas podpira, da laže razumemo, kakšno dobroto izkaže Bog duši, ki jo pripravi do tega, da rada moli. Kako važno je poslanstvo svete Terezije Jezusove, prve cerkvene učiteljice. Poslušajmo in osvojimo si njeno poslanstvo!

Sveta Terezija je prva žena, ki ji je Cerkev podelila naslov cerkvene učiteljice. Sveti Pavel pa strogo ukazuje, „naj ženske v cerkvah molče“ (1 Kor 14, 34). S temi besedami hoče apostol le reči, da ne more ženska opravljati duhovniške službe in dolžno-

sti cerkvenega načelstva, ker ni prejela mašniškega posvečenja in ne pooblastila za to službo od Cerkve.

Četudi ženska ne opravlja duhovniške službe, ima kljub temu v Cerkvi in med božjim ljudstvom svoje posebno in vzvišeno poslanstvo in nalogo. Pri svetem krstu je postala otrok, hči svete Cerkve in deležna Kristusovega duhovništva tako, kakor so ga deležni vsi drugi verniki. Zato je dolžna pred ljudmi izpovedovati vero, katero ji je po posredovanju Cerkve podelil Bog. Veliko žen se je v življenju po veri in v znanju verskih resnic tako odlikovalo, da so s svojimi besedami postale luči in vodnice drugih bratov in sester. S tem, da so se povzpele na višjo stopnjo pri molitvi in živele v prisrčni zvezi z Bogom, so služile in delale dobro tudi drugim ljudem.

Tudi zadnji vesoljni cerkveni zbor je priznal, da imajo žene svoje posebno mesto v Cerkvi, da so poklicane, da sodelujejo z milostmi, ki jih prejema, sodelujejo tudi pri obnovi božjega kraljestva na zemlji. Povabljenе so tudi, da pomagajo človeštvo reševati propada, sprijazniti ljudi z življenjem, zagotoviti svetu mir.

Terezija, španska svetnica in obnoviteljica

Sveta Terezija je Španka. Španija se upravičeno ponaša z njo. S svojim življenjem in s svojimi

velikimi deli je zelo proslavila Španijo. V njeni osebnosti žarijo značilne poteze njene domovine: duhovna svežost, globoko čutenje, iskrenost duše, ljubezen do Cerkve. Njena osebnost je v središču slavne dobe svetnikov in učiteljev, ki označujejo svoje stoletje z razcvetom duhovnosti. Poslušala jih je s ponižnostjo učenke. Istočasno pa jih je znala presojati z bistrumnostjo velike učiteljice duhovnega življenja. Za tako so jo tudi ti duhovni učitelji imeli.

Znotraj in zunaj španskih mej so tedaj silno razburjale duhovne verske obnove. Sinovi iste Cerkve so si nasprotovali med seboj. Terezija pa je v svoji ljubezni do reznice in v svojem pristrčnem združenju z Učenikom morala kljubovati vsem neprijetnostim in najrazličnejšim sporom. Bila je v zadregi in skoraj ni vedela, kako naj pomiri svojega duha zaradi needinosti. Ker ni mogla storiti ničesar drugega, je jokala z Gospodom in ga prosila, da bi rešil Cerkev tega zla.

Hči Cerkve

To globoko čutenje s Cerkvijo, preskušeno v trpljenju, je izčrpavalo njene moči in jo privedlo do tega, da je z vsemi silami svojega kasteljanskega duha gradila božje kraljestvo. Hotela je prodreti v svet in ga obnoviti tako, da bi mu dala pravi smisel, slogo in krščansko dušo.

Že pet stoletij pušča sveta Te-

rezija Avilska za seboj sledove svojega poslanstva: plemenito srce, žejno vesoljnosti in svojo ljubezen brez vsake navezanosti na zemljo. Prav zato se je mogla vsa posvetiti Cerkvi in pred zadnjim zdihom reči: „Končno sem hči Cerkve.“ To veliko duhovno dediščino je sveta Terezija zapustila predvsem Španiji. Njene zadnje besede naj pa tudi nas opominjajo, da bomo tako živeli, da bomo vedno mogli ponavljati svoje življenjsko geslo: „Sinovi Cerkve smo.“

Gregor Mali

KARDINAL GILROY O SPREMENBAH V CERKVI

Kardinal Gilroy, nadškof v Sidneyu, Avstralija, je v imenu avstralskih škofov poslal posebno pismo vsem duhovnikom in vernikom, v katerem govori o Cerkvi, učiteljici in varuhinji Kristusovega nauka.

Avstralski kardinal pravi v pismu: „Opazujemo, kako vleče tudi nekatere dobre kotoličane strast spreminjanja in novotarij za seboj. Cerkev pa ima neposredno dolžnost, da se vedno trudi in globlje premišluje, kako bi v kar najbolj primerni obliki predstavljala bodočim rodovom nedoumljive božje skrivnosti. Pri tem pa je treba zelo paziti, da ne delamo škode poučevanju krščanskega nauka. Če bi se to zgodilo, bi zbegali in vznemirili mnogo duš.“

DVE SENZACIONALNI NOVIČI

INDIJSKE REDOVNICE V EVROPI

Kardinal Parecattil, nadškof v Ernakulam, v državi Kerala (Indija), je 28. avgusta v tem letu dal tisku naslednjo izjavo o indijskih dekletih, ki so stopila v Evropi v različne redovniške družbe:

Našo notranjost so pretresla poročila in članki, ki jih je objavil v zadnjih tednih tisk o mladenkah iz Kerale, ki so šle v tujino zato, da bi stopile tam v redovniške družbe.

Kerala je bila zibelka krščanstva v Indiji. Ima okoli 3 milijone katoličanov. Že dalj časa pošilja več sto mladeničev in mladenk v druge kraje te dežele, da tam sodelujejo pri oznanjevanju evangelija in drugih človekoljubnih delih. V zadnjem času so se zahodni narodi, zlasti tisti, ki so v Evropi, začeli obračati na Cerkev v Kerali, da bi prišli do re-

dovalniškega naraščaja. Zato ni čudno, če je mnogo oseb osvojilo misel, da bi mogle delati v drugih delih sveta v blagor svojih bratov.

O 135. pripravnicah (aspirantkinjah), ki so šle pod varstvom ernakulamske nadškofije v zadnjih desetih letih v tujino, z zadoščanjem izjavljam, da so vse napravile zrelostni izpit in nekaj izmed njih tudi vseučilišče. Prejele so prej tudi pripravljalni pouk, ki je trajal tri do štiri mesece v enem izmed samostanov na našem področju, da bi bolj razumele redovniško življenje in se lažje učile tujih jezikov.

Ti samostani v tujini so prevzeli stroške za vso dobo njihovega pouka tukaj med nami in tudi za njihovo vožnjo v Evropo. To je edini znesek, ki so ga plačali tuji samostani. Vse to se je vršilo z odobrenjem in priporočilom Svete kongregacije za vzhodne Cerkve v Rimu.

Vse pripravnice (aspirantkinje) so se mogle svobodno vrniti na svoj dom, če so to hotele. Stroške za vrnitev v domovino so plačali samostani, ki so jih sprejeli. Bilo je tudi dogovorjeno, da morejo obiskati svojo deželo in svoje domače vsaj enkrat v petih letih. Prav tako ravnajo, kakor so mi sporočili, tudi drugi škofje, ki imajo opraviti s tem.

Zato je žalostno, da je bilo to velikodušno in krščansko dejanje v tisku tako slabo podano.

G. M.

PAPEŽEV SESTANEK Z JAPONSKIMI BONCI

Papež Pavel VI. je v sredo, 9. septembra 1970 zjutraj po splošni avdienci sprejel v svojem poletnem bivališču Castelgandolfo skupino Japoncev, članov Japonske kulturne budistične zveze. Potovali so po različnih evropskih državah, da bi jih seznanili z budizmom. Želeli so tudi obisk svetega očeta „božjega glasnika za bratstvo med narodi,“ kakor se je izrazil o njem bonec Shinzem Koike v pozdravnem nagovoru na papeža Pavla VI. Papež se je najprej pogovarjal z njimi, potem pa jim je govoril. Njegov govor se glasi:

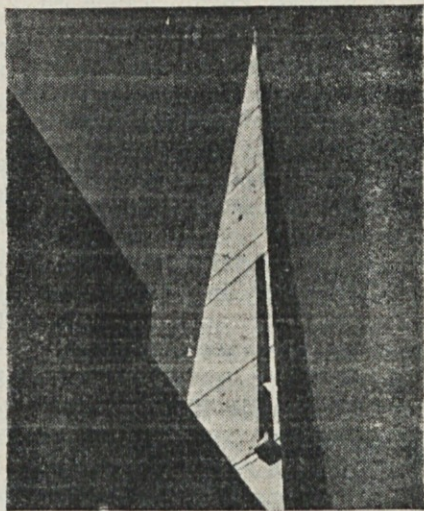
„Spoštovani japonski prijatelji! Pristrčno vas pozdravljamo. Smatramo vas za prijatelje resnice. Nekateri med vami so nas počastili s tem, da so nas že enkrat obiskali. Prav zdaj je dve leti od tega. Veseli nas, da vas spet vidimo v spremstvu drugih spoštovanih voditeljev verskega življenja v vaši deželi.

Ko je bila v Osaki velika razstava, ki je dala priložnost svetu, da se neposredno prepriča o ostvaritvah Japonske, je naš poseben zastopnik kardinal Marella mogel obiskati nekaj slavnihih svetišč vaše domovine in izročiti naše pozdrave nekaterim vašim verskim voditeljem. Izredno smo vesel, da moremo danes osebno vo-

ščiti vse dobro vsakemu izmed vas.

Ljudje blage volje, kakor ste vi, se morajo zavedati, da so zelo poklicani, da združijo svoje prizadevanje, da bi vsem bratom na svetu zagotovili mir in napredek v svobodi, pravičnosti in v spoštovanju človeškega dostojanstva.

Mi računamo z vašim uspešnim sodelovanjem pri tej plemeniti nalogi, ki jo bo Vsemogočni prav gotovo blagoslovil. Na vas in na vse tiste, ki gledajo na vas in v vas iščejo vodnika, kličemo danes božjo pomoč in milost Najvišjega.“

Veličastne stavbe so delo človeških in božjih rok. Božjih, ker je Bog dal človeku modrost, človeških, ker človek dela po pameti.

Pomlad

(Nadaljevanje)

„Ferdo, poglej tamle, tamle,“ in kaže s prstom Tilka. „Tamle so oče. Joj, kako so se postarali. Tisti, ki je ves plešast, da je naš oče?“

„Da, pravi naš oče, le spremenjen.“

Judit gleda in išče z očmi Fonzija, a ga ne more izluščiti iz črne množice.

Na krovu zakriči krepak glas: „Judit Zagoda!“ in ponovi „Judit Zagoda!“

Judit se obrne in vidi osivelega duhovnika v spremstvu mornarja, ki ponavlja klicajoč njena ime in priimek.

Judit stopi k njima in se predstavi, da je ona tista, ki se piše Judit Zagoda.

„Pozdravljena, gospodična Judit, jaz sem izseljenski duhovnik. Poslali so me, da vam pojasnim tukajšnje navade in zakone glede poroke. Vse se namreč mora

izvršiti takoj ob izkrcanju. To zato, ker vas kliče ženin. V nekem pismu mi je to že tudi Fonze omenil. Da, to je ena stvar, ki je treba, da se z njo spoznate. Je pa še druga, ki je nekoliko bolj nerodna, a ne vem, kako naj začnem, da me boste razumeli.“

Nekoliko v zadregi Judit prekine duhovnika: „Ali Fonzi ni prišel?“

„Kako, da bi ne bilo njega, ki vas je poklical sem? V čakalnici vas čaka.“

„Pojdimo v čakalnico, da ga vidim in pozdravim.“

„Gotovo, gotovo vi želite videti njega po tolikih letih. Prav ta vaša neučakanost mi daje poguma, da bom lahko govoril, kar mi leži na srcu, in to preden ga boste videli.“

„Se ni morda poročil z drugo?“ se nekoliko prisiljeno pošali Judit.

„O tem ni govora, Fonze je pošteña in zvesta duša. Imel pa je smolo, da je bil to leto nekoliko bolan. Tudi še ni popolnoma okreval. Prej je bil rdeč in polnih lic, kot rdeče jabolko. Bolezen pa ga je precej vzela. Ostal vam je pa zvest, o tem bodite prepričani. Mnogi, ki pridejo sem, pljunejo na dano besedo nevesti, Fonzi pa vam je estal vedno zvest. Tako kot v zvestobi do vas, je bil tudi v verskem življenju vzor vsem drugim. Božje zapovedi so mu bile vodilo, ki ga ni prestopal. Mnogi naši rojaki so si nakopičili boga-

stva in se povzpeli na zavidljive položaje, a na žalost postali pravi siromaki v duhovnem pogledu. Fonzi si je tudi priboril s trdim delom lep domek, a je istočasno skrbel, da bi ohranil neoskrunjeno svetinjo vere.“

„Gospod, torej kaj...?“

„Samo še trenutek, gospodična, namreč rad bi vas vprašal še o vaši ljubezni.“

„Vedno sem mislila nanj, le zadnje čase sem nekoliko oklevala in to zaradi potnih listov, ki jih ni in ni bilo dočakati.“

„Gospodična, velika je bila vaša žrtev, da ste mu ostali zvesti tako dolgo časa. Judit, bodočnost bo od vas terjala še eno žrtev, a upam, da ne za dolgo. Ste jo pripravljeni sprejeti za dobro Fonzeja?“

„Sem!“

„Ko bova vstopila v čakalnico, se ne ustrašite njegove blede barve. Recite mu, da zglada dobro. A glavno je to, da je bolezen neozdravljiva in zdravniki so mnenja, da so mu dnevi šteti.“

„Torej me je poklical k pogrebu in ne...“

„A prej bo moralo še stopiti v dejanje vaše junaštvo in plemenito srce, da ga boste razveselili in mu ne odrekli vaše roke.“

„Gospod, saj vas ne razumem!“

„Gospodična, vi ste prišli, da se snidete s fantom zrele starosti in k temu primerne barve in moči. A na Fonzeju vsega tega ni. Mršav je, da se ga človek ustraši. Še bolj žalostno je, ker

ima takšno voljo do življenja in dela, pa ne ve...“

„Potem je bolje, da ladje sploh ne zapustim. Vrnem se.“

„Judit, pri Bogu vas prosim, da tega ne storite! Če kot nevesta niste kos tej žrtvi, jo sprejmite iz krščanske ljubezni do bližnjega, ki nam naroča blažiti rane trpečim. Vaš primer pa je zame pravi klic božji, da storite dobro človeku, ki je bil Bogu zmeraj tako zvest kot vam samim.“

„Toda kje naj dobim moči za to dejanje, ko sem prišla vendar s popolnoma drugim namenom?“

„Bog je vsemogočen, On vas bo podpiral in dobri rojaki, ki žive v soseski s Fonzejem, vam bodo pomagali. Od vas je sedaj potrebno prvo dejanje, da se mu približate in mu daste pogum, da se ne bo čutil osamljenega in zavrnjenega.“

Judit stopa tiha z ladje za starim duhovnikom, a v njeni notranjosti se borita junaštvo in bolečina — kaj bo zmagalo nad voljo in odločitvijo neveste?

S težavo sem odhajala zdoma — misli Judit. Ne, pognali so me mati, da grem v objem sreče, a ko dospem na cilj, je govora le o bolečini in trpljenju. Strašno! Jaz naj bom sedaj steber opore, ko pa sama potrebujem nekoga, da me podpira. Moj Bog!

„Poglejte, gospodična, tamle sedijo Fonze in njegovi prijatelji, ki so si vedno delili veselje in boje izseljencev v tujini.“

„Gospod in Judit sta že tu,“ reče Fonze in se dvigne.

„Presneta radovednost uradnika,“ hiti govoriti duhovnik, da bi nekoliko zakril dolgo zamudo.

„Kaj je bilo?“

„Nič posebnega, sitnosti. Sedaj moram čimprej v urad, da podpišem dokumente za civilno poroko, če ne, mora gospodična Judit z ladjo nazaj v Evropo.“

„Judit, ti bi gotovo šla rada,“ pravi z bolečim glasom Fonze.

Strašno so te besede zadele Judito, ko je v Fonzijevih besedah čutila prikrito bolečino in njegove orosele oči so jo do dna duše pretresle. Nikoli ga ni videla s solznimi očmi, niti tedaj ne, ko je odhajal v Brazilijo, da si ustvari lepšo prihodnost.

V tem trenutku je Judit čutila, da se prebuja v njej posebna moč in hoče prostovoljno stopiti na pomoč človeku, ki se je žrtvoval tudi za njeno srečo. Moč in junaštvo sta pregnali strah. Bolezen ga je strla, a jaz bom vse naredila, da ne bo trpel radi osamelosti — si misli Judit.

„Se motiš, Fonzi, da bi šla sama nazaj, s teboj pa takoj. Če hočeš, greva oba tja v naše hribe, a sama ne. Prišla sem, da ostanem za vedno s teboj. Lepo je živeti v rojstni vasi, a nič manj lepo biti v tujini s tistim, ki sem ga toliko let želela videti.“

„Prav pravite, Judit. Le kaka ljubezen bi bila to, da bi jo premagalo domotožje,“ pristavi duhovnik.

Ko so končali z opravljenimi popravki po uradih, so se odpeljali v lepo urejeni dom, ki ga je zgradil Fonze. Posedli so za dolgo in z dobrotami obloženo mizo, ki so jih sosede pripravile za to slavje. Dolgo v noč so posedeli v veselem pogovoru Fonzijevi prijatelji in znanci, povpraševali in poslušali Judito, ki jim je pripovedovala, kako žive in delajo ljudje sedaj v domovini.

„Fonze, ti si utrujen,“ je Gašper prekinil prijetno pripovedovanje.

„Utrujen nisem, le poslušam...“

„Fonze, ti pojdi k počitku, mi pa še posedimo nekaj časa, da zvemo še kako novico o prebivalcih pod sivim Triglavom.“

„Tako je. Tebi bo pa Judit jutri samemu pripovedovala. Za nas je priložnost danes, jutri bomo morali na delo.“

„Prav pravite,“ pritrди Judit.

France in Judit sta ga prijela za roke ter mu pomagala vstati.

„Judit, žalostnega moža si dobila, ko še sam na noge ne more,“ potoži Fonze med potjo v spalnico. „Ko se opomorem, bo drugače. Postelja mi je skoraj vse moči uničila.“

„Še vse bo dobro. Vse bom storila, da boš čimprej okreval.“

„Saj prav to me je uničilo, ko nisem imel nikogar, da bi mi kuhala hrano. Delal sem od zgodnjega jutra in do noči. Ne malokrat se je zgodilo, da sem se vrnil domov ves utrujen in prezncjen; legel sem z namenom, da se ne-

koliko ohladim in si nato pripravim večerjo. Toda utrujenost mi je zaprla oči in sem se prebudil naslednje jutro, ko je bil čas oditi na delo. Bogu hvala, da si prišla, sedaj bo zame lepše. Le ti, Judit, boš trpela zaradi moje neprevidnosti.“

„Na to ne misli. Zame bo pravo veselje, da ti bom mogla pomagati in spolniti želje.“

Tiho je pokukalo mlado jutro skozi okno in našlo zbrano družbo okoli svatbene mize. Poslušali so z vso pozornostjo Judit, ki jim je govorila o svojcih, znancih in sploh kako sedaj živijo v domovini. Še to in ono vprašanje je privrelo na dan, a so morali prekiniti prijetni pogovor, kajti jutro jih je prisililo, da so začeli vstajati od mize. Zonet je treba na delo. Ko so se začeli poslavljati in segati v roče, se je orosilo oko Juditi in začutila je, da se je sedaj začel čas samote in samopremagovanja ob bolnem možu.

„Ne plaši se, Judit, same te ne bomo pustili,“ skrbi Bregar, ki je opazil solze na licih mlade žene.

„Jaz ostanem,“ se ponudi Bregarica, „da bom pomagala pospraviti. Doma me kar lahko potreše. Saj je Manica že kar gospodinja.“

Počasi je Klančar odrinil vrata spalnice, da se poslovil od Fonzeja, če ne spi. Trenutek je obstal in prisluhnil. Po vsem telesu se je zdrznil, ko je opazil počasno in težko Fonzejevo dihanje. Hitro je stopil k postelji. „Fonze, Fonze,“ kliče polglasno

Klančar in ga stresa za rame, a Fonze se ne prebudi. Stopi na hodnik in z očmi povabi duhovnika, naj pogleda v spalnico.

„Moj Bog, Fonze, nikar tako hitro,“ šepeta duhovnik. Nervozno naredi križ nad bolnikom in odhiti na ulico. Kmalu se je vrnil v spremstvu zdravnika. Injekcija je Fonzija prebudila. Doktor je predpisal tudi transfuzijo krvi, da se mu podaljša življenje za nekaj dni, seveda če bo žila še hotela sprejeti. Pred odhodom je zdravnik tiho zaupal duhovniku, da so bolniku dnevi šteti.

„Kako ti gre, Fonzi?“ vpraša duhovnik, ko se je vrnil okrog poldne. „Barva obraza kaže, da ti je odleglo. Rdeč si kot nagelj, ki se je pravkar razcvet.“

„Gospod, vi se šalite,“ je zavrnil Fonze.

„Včeraj smo tako hiteli. Pošteno povedano, tisti papirji in uradniki so me spravili v tako zmedo, da sem vaju le poročil, ne da bi vaju na prejem zakona pripravil s spovedjo in obhajilom. Zato sem prišel, da danes naredim še to in tako dopolnimo zvezo sv. zakona.“

„Sedaj smo vse naredili, kakor se spodobi za Kranjce.“

„Da bo res po naše,“ je Judit prekinila pogovor med duhovnikom in Fonzijem, „bom pogrnila mizo za kosilo.“

„Gospod, iz današnjega kosila lahko sklepam, da mi bo Judit

znala pomagati na noge. Namreč ta presneta bolezen mi je čisto použila moči.“

„Bilo je res svatovsko kosilo,“ pristavi duhovnik.

„Nikar tako ne hvalite,“ pravi Judit in sede za mizo.

„Tale mali zavitek prinašam od tvoje mame.“

Fonzi stegne roko, da bi sprejel materino darilo.

„Ne, Fonzi, počakaj, da naredim tako, kot mi je mati naročila. Da bi znala ponoviti besede, ki so vrele iz maminega srca ob izročitvi, bo težko,“ govori Judit in odvíja lepo knjižico. „Ob veselju, še bolj pa v trpljenju, so rekli mati, sem našla vedno v knjižici toplo besedo, ki je dala novega poguma za žrtve. Sedaj mi je vid opešal in ne vidim več brati. Prosim te, Fonzi, beri jo sedaj ti in boš srečen, četudi te bo trla še naprej tujina, a Bog, o katerem knjiga govori, bo napolnil praznoto domotožja z drugimi dobrotami.“

S solznimi očmi steza Fonze roke in prosi za knjigo.

„Potrpi, še nisem končala. Mati ti ne pošilja le knjige in nje duhovno hrano, ampak tudi košček naše cvetoče pomladi. Takoj za platnice je stisnila lep popek teloha in takole rekla: ‘Kot se ta prva cvetlica naših bregov ne boji hladnih noči, tako tudi ti ne omahuj pred mrzlo tujino, kajti pride toplo poletje...’“

„Judit, dovolj,“ prosi Fonzi in zakrije obraz s koščenimi rokami.

„Še tole, poglej. Vejica rdečega vresja in drobna vijolica. Tedaj cvetita, ko pri fari pojo alelujo in sta spomin rdečih kapelj Gospodove krvi in ljubezni Marije. Vse spominja na veliko ljubezen in prerodenje. Daj, da ne pozabiš na to ljubezen tuzemskega miru in na...“

„Mati, vedno ista dobra...“ so privrele zadnje besede po stisnjeni poti Fonzejevega grla. Pogled mu je nepremično obvisel nekje v daljavi, za vedno. Šopek drobnega cvetja in molitvenik je Judit potisnila med Fonzijeve blede koščene prste in jih orosila s toplo solzo ljubezni.

Fr. Gr.

SEMENISNIKI IN BOGOSLOVCI V SLOVENIJI

Po podatkih Sveta za duhovništvo pri jugoslovanskih škofovski konferenci je bilo v šolskem letu 1968-69 po jugoslovanskih katoliških malih semeniščih 1.892 semeniščnikov: 1.015 škofijskih in 877 redovniških; v šolskem letu 1969-70 pa 1977 semeniščnikov: 940 škofijskih in 837 redovnih.

V velikih semeniščih ali bogoslovjih v Jugoslaviji je bilo v šolskem letu 1968-69 1.314 bogoslovcev: v škofijskih bogoslovjih 934, v redovniških 412; v šolskem letu 1969-70 pa 1.365 bogoslovcev: 931 v škofijskih bogoslovjih in 432 v redovniških.

V ♥ DRUŽINI

5' razmišljanja

Potrkalo bo in se naselilo v nas.

Morda v vročem popoldnevu božične vigilije, ko bomo hiteli domov; morda med domačim delom ali pripravljanjem jaslic, ko bomo držali med prsti papirnatega pastirca ali ovčico iz mavca. Morda nas prevzame ob vonju kadila; morda ob srečanju z Novorojenim pred razsvetljenimi jaslicami...

Vsakemu po svoje bo pela duša božično skrivnost. Vsakemu po svoje bo oživila preteklost; detinstvo, božič doma med dragimi, božič v begunstvu, božič v novem svetu. Vsak bo zaživel v sebi svoje jaslice.

A eno bo skupno vsem slovenskim srcem, raztresenim po širni zemlji in onim doma, praznujoč božič v vročini ali v snegu, v krogu svojih družin ali v samoti. morda med delom. Domača pesem!

Vечно lepa, mila in vesela slovenska božična pesem! Iz srca se nam bo izvila, morda tiho mrmrajoča skozi priprte ustnice ali sproščena, na glas. Iz slehernega kraja sveta, kjer prebiva slovenski človek, se bo dvignila in spojila s tisočimi drugimi v en sam spev božjemu Detetu. V tem spevu bo molitev vsega našega naroda; njegov vrisk ob božičnem veselju, njegova tožba ob razkropljenih družinah, njegova prošnja, da bi mogel skoraj na svoji rodni zemlji svobodno zaživeti življenje, ki ima začetek v Njegovem rojstvu.

Poj nam, slovenska pesem, poj to sveto noč in poj vse dneve našega življenja, kot si pela našemu narodu skozi stoletja iz roda v rod! Poj nam v veselju in žalosti, pri delu in naporih, poj v hrepenenju in upih! Kajti če bi ti utihnila, če bi naše matere ne znale več peti ob zibelki svojega otroka, če bi bil naš mladi svet prikrajšan za pesem hrepenenja, če bi ne bi znali več s pesmijo skozi dni našega življenja, če bi ded in babica ne znala več bajati s pesmijo svojim vnukom, potem... potem bi začeli umirati. Sušiti bi se začel naš življenjski sok in z njim naše slovensko drevo.

Sveta noč, blažena noč, prinesi vsem rodnim bratom doma in po svetu s svojo pesmijo božjega miru in ljubezni in krščanskega poguma!

M. B.

NEBO JE STOPILO NA ZEMLJO

...Sveti dan je bil, rodil se je Zveličar. In zgodilo se je nekaj čudovitega. V betlehemskelem hlevu je ležal v jasliah Zveličar, vseh bogastev Gospodar.

K njemu pa so prihajali v dolgi procesiji, od vseh strani, pastirji, kajzarji, hlapci, obloženi z grehi in življenja težo, in prinašali so mu darov, gospodarju vseh bogastev.

Prišli so tudi trije kralji iz Jutrove dežele in so se mu poklonili, ko je ležal v betlehemskelem hlevu v jasliah. Ugledali so bili zvezdo in zahrepeneli so — veliko, komaj zavedno, pol razumljivo hrepenenje se je bilo vzdignilo kakor veter od juga in je zavalovalo po vsej božji zemlji.

Od vseh strani je zazvonilo, od vzhoda in zahoda: od neizmernege neba so lile božične pesmi, vrele so iz zimske zemlje.

To je bil dan, ko se je rodil človek in vsa srca so se odpirala k njemu v hvalo in ljubezen, vsa so zahrepenela k njemu.

Napotila so se k njemu tisočera užaljena, ranjena srca. Vsi ubogi, zaničevani in zavrženi so se napotili k njemu, brezkončna procesija je bila. Vsi tisti, ki jih je bilo življenje s trdo pestjo, so odprli trudne oči... šli so in mu nesli srca naproti.

Zazvonili so božični zvonovi od vzhoda in od zahoda in od vsepovsod so se zdramili ranjeni in zavrženi in so vstajali.

Trpljenje je praznovalo veliki praznik upanja in zmagoslavja: utolaženi so bili, ki so izpregledali, da vodi čez Kalvarijo cesta v veselo večnost. Ponosni so bili in so gledali zmagonosno, ki so vedeli, da so v njem del njegov, zato, ker so bičani in s trnjem kronani...

Ivan Cankar, Hiša Marije Pomočnice

IZ GALERIJE NAŠIH MOŽ

No, na kratko! Mesec dni bo ali še nekaj več od tega, kar sem se nekega večera znašla v prijetni družbi, pri svoji prijateljici. Bilo je tam več meni znanih gospa s svojimi možmi. Sedeli smo v mi-kavni dnevni sobi in zunaj je bila noč kakor zastor; le bližnja dre-vesa so pomakala skozenj svoje mlado zelenje v ostro luč električnih svetilk. Sedela sem poleg gospoda, ki ga je bil en sam bister in pri-srčen smeh, kljub njegovim 87 letom. Le kakšen je moral biti v mla-dosti, ko še sedaj z vso svojo zunanostjo, z načinom svojega pona-šanja, skratka z vsem pripada tisti vrsti mož, ki jih zmeraj rad sre-čam v življenju, ki si jih vesel, in ki mi potrjujejo moje globoko v srcu shranjene pojme o človeku. Slutiš nekako plemenitost, tako ne-navadno ostro začrtano, ki jo posedujejo ljudje s plemenitim srcem in globoko dušo. Vedela sem, da je po rodu Čeh, inženir in da bo skoro slavil 50-letnico svoje poroke. To je bilo skoro vse, kar sem vedela o njem. Večer je minil in bi pravzaprav zase nič ne pome-nil. Vračala sem se domov in za trenutek pomislila na vso družbo. In kakor zmeraj v takih trenutkih se je oglasil v ušesih odmev ne-katere njegovih besed in stavkov. Markantna osebnost g. inženirja Zamenaka je znova zaživela. Veliko let ima, veliko je doživel, saj je hodil po svetu z odprtimi očmi, — tako sem predla svojo misel. Po-prosim njegovo hčerko go. Ružo, ki se s predanostjo daje v dobro skupnosti, poprosim jo, da me popelje k svojemu očetu. Ni mi od-rekla želje, kljub pomanjkanju časa, še več, da oče ne bo vedel za namen mojega obiska, me je povabila na čaj.

Sedeli smo pri mizi in kramljali. V belem zvoncu svetlobe, ki jo je poveznil lesteneč od stropa, je sijal obraz g. inž., njegove žene, hčerke ge. Ruže in moje prijateljice. Med nami je visel modrikast dim njegove cigarete. Bilo mi je prijetno in udobno, saj smo govo-rili o vsem mogočem. Poslušala sem njegove besede kakor žubore-nje potočka, ki pomirja in drami zadovoljstvo. Pa sem ga vprašala:

Kako je mogoče, da ste zapustili tako lepo deželo, kot je Češka?

Pravzaprav je nisem zapustil prostovoljno. Bilo je to še v času, ko so se ljudje še s tako vnemo pobijali, v času prve svetovne vojne. Služil sem kot avstrijski častnik v Italiji. Leta 1917 sem dobil po-velje, da prepeljem iz Italije v Ljubljano 5 transportnih avtodelavnic. To so bile prve avtodelavnice v Ljubljani in te sem upravljal vse do

razsula. Slovenija me je po svoji lepoti spominjala na rodno Češko, sorodnost jezika, navade in običaji so me prevzeli in ne nazadnje pomanjkanje strokovnih inženirjev, so bili odločilni faktorji, da sem se odločil ostati v Ljubljani.

Kako ste se vživeli med Slovenci, ste kdaj čutili domotožje?

Prav lahko. Pridno sem delal in krog mojih prijateljev se je večal, čeravno je moja slovenščina še občutno šepala. Za družico sem si izbral ponosno Slovenko, ki je stavila pogoj, da se ne poroči, če se ne priučim dobro jezika. Imponirala mi je njena zahteva in prav te dni bo 50 let, kar govorim dobro slovenski. Čez nekaj dni namreč bom obhajal 50-letnico poroke. Vem, da bi mi žena v svoji dobroti kaj spregledala in malo popustila, pa je tudi delo, ki sem ga opravljal, zahtevalo znanje jezika. Vodil sem velika državna in privatna dela, delal sem v vladni palači in v kraljevem dvorcu na Bledu. Pri vsej svoji zaposlenosti sem imel še svoj hobby — sadjarstvo. Bil sem celo predsednik sadjarskega društva in v tem svojstvu sem izdelal osnutek za izvozni zakon, ki je bil tudi sprejet. Tako vidite, da za domotožje ni bilo časa.

Vam je razlika v narodnosti napravljala težkoče v zakonu in pri vzgoji otrok?

Nobenih! Hčerki Sonja in Ruža sta vzgojeni v slovenskem duhu. In tako je prav.

Kako ste se znašli v Argentini?

Tako kot vsi vaši rojaki sem se umaknil rdeči oblasti. Begunska leta sem preživel v Italiji, od koder sem leta 1948 z družino emigriral v Argentino.

Začel sem znova, žena in hčerki sta mi bili pri osamosvojitvi v veliko pomoč. Po enem letu bivanja sem si ustvaril lastno podjetje. Centralne napeljave važnejših zgradb v Capitalu in provinci so zvečine moje delo. V svojem 82 letu mi zdravje ni dopuščalo nadaljnjega delovanja in sem stopil v pokoj.

Poslovala sem se pristrčno in prijateljsko. Mirnega in dolgega življenja sem jima želela za zlato poroko, zahvalila sem se jima za prijazno vabilo, da jih še obiščem, zahvalila sem se ge. Ruži, ki je omogočila to snidenje in s tem bi nekdo, ki se ukvarja s pisanjem zgodb in človeških usod, zaključil prvi del.

Bogdana Zupanova

za mladino

BOŽIČNI VEČER

Pod večer zagori v mestu tisoč luči. Izložbena okna trgovin so okrašena s srebrno in zlato barvastimi trakovi in pisanimi obeski. V marsikaterem oknu je postavljeno božično drevo, v redkih celo jaslice. Ljudje mrzlično hite po ulicah, se ustavljajo pred trgovinami, ogledujejo razstavljeno blago, vstopajo in kupujejo darila za božična obdarovanja. Vsi se pripravljajo na praznovanje božiča.

Ze dalj časa je bil nemiren, zaskrbljen. Zadnje dni ga je nemir spremljal kakor senca. Bližajoči se božični prazniki, ki jih je vsako leto tako težko pričakoval, so ga skrbeli. Vedno je za praznike njihova družina šla skupno k polnočnici. Vsi so tudi pristopili k svetemu obhajilu. To je bilo nerazdružljivo zvezano s prazniki. Brez polnočnice ni bilo Božiča, polnočnice ne brez sv. obhajila. To je bila sveta družinska tradicija, kateri se je vedno z veseljem pokoraval.

Vedel je, da se bo moral odločiti. Prikrival je svoje dvome. Ni hotel žaliti ata, še bolj se je bal maminih solz. Vendar, kaj je z njim? Še veruje. Študiral je. Je v iskanju znanosti pozabil na Boga? Še je hodil k nedeljski maši, bolj iz navade ali zaradi staršev, tudi tega ni vedel. Vendar se mu je zdelo, da s tem le neiskreno vara sebe in druge. Grebel je vase, dvomil, iskal in se bal. Bal se je odločitve, preloma. Zdelo se mu je, da mama nekaj slutiti, ker ga je večkrat presenetila z žalostno mehkim prodirnim pogledom. Kaj pa mame ne slutijo? Kaj se jim lahko prikrije? Vselej ji je umaknil svoje oči, ker se je bal, da bo v njih brala dvom. Molčala je. Trepetal je, da bo nekoč spregovorila. Vedel je, da se ji tokrat ne bo mogel umakniti.

„Tiste dni je od cesarja Avgusta izšlo povelje, naj se popiše ves svet. To prvo popisovanje se je vršilo, ko je bil Kvirinij cesarski namestnik v Siriji. In hodili so se vsi popisovat, vsak v svoje mesto.

Sel je torej tudi Jožef iz Galileje, iz mesta Nazareta v Judejo v Davidovo mesto, ki se imenuje Betlehem — bil je namreč iz hiše in rodovine Davidove — da bi se popisal z Marijo, svojo zaročeno ženo, ki je bila noseča. Ko sta bila tam, se ji je dopolnil čas poroda. In porodila je sina prvorojenca, ga povila v plenice in položila v jasli, ker v prenočišču zanju ni bilo prostora.“

Mehko je zvenel mamin glas, ko je brala svetonočni evangelij pred jasljami. Prižgane svečke so osvetljevale sobo in risale sence po stenah. Skrivnostni vonj po kodilu je polnil ozračje. Sestra je s prijetnim dekliniško nežnim glasom začela peti staro božično pesem. „Glej zvezdice božje.“ Vsi so ji pritegnili. Ata, mama, sestri, mlajši brat. Nekaj časa je molče poslušal. Kakor da ne pripada v to lepo družinsko skupnost, kakor da v njegovem srcu zanj ni prostora. Potem se je nekaj v njem zganilo. Melodija mu je pela v duši. Kaj je to, ki ga je privlačevalo, pretreslo? Vera? Le čustvena navezanost na vse, kar je občutil kot svojo dediščino? Je res kdaj resno dvomil v Boga, ali je bila njegova nevera le mladostni pretres, ki ga doživi skoro vsak mlad človek? Pesem ga je zajela, nehote se je pridružil petju božičnih pesmi.

„Mir s teboj,“ mu je voščila mama, namesto običajnega „vesele praznike.“ Pogledala sta se v oči in se razumela. Vedel je, da bo še imel dvome in boje, vedel pa je tudi, da je na pravi poti. Zdelo se mu je, da se mu mali kip Jezuščka v jasljach iskreno smehlja, ko s svojo ročico blagoslavlja.

M. M.

Nastop deklet iz San Justa od 14. obletnici Našega doma

Moja zgodba

Skupaj sta v neki trgovini ukradla veliko vsoto denarja. Dokazano je bilo, da je pri tem tudi Martin osebno sodeloval. Tedaj sem spoznala, da Martinu in tolikim drugim podobnim mladim in starim ljudem ne morem drugače pomagati... kot da zanje molim..., molim in molim..., da jim darujem svoje življenje... in da se zaradi njih odpovem vsemu, kar sem doslej ljubila...“

Olga si je za nekaj trenutkov zakrila obraz z dlanmi. Ko je roke odmaknila, so ji oči zalivale goste solze. Pa kljub temu ji je obraz žarel v neki čudni skrivnostni sreči. Prijela sem njeno roko in jo stisnila med moji:

„Olga, v glavi se mi upira, da bi se poglobila in razumela tvojo žrtev. Srce pa tvojo odločitev enostavno sprejema in jo odobrava.“

Tesno sva se objeli. Dolgo časa. Te navade doslej med nama nisva poznali.

Ko je ona odšla v svojo sobo, pa spet nisem in nisem mogla zaspati.

Zdi se mi, da moja jetra teže prenašajo redovniške poklice kot pa cvrtje, torte, likerje in druge kuhinjske obremenjevalne izdelke.

Nikdar nisem niti mislila, da bi mi Minka kdaj kaj zaupala. Danes pa je sestra prišla nenadoma k meni v sobo in v roki držala razgrnjeno pismo.

„Beri,“ mi je rekla, „Betka ga je poslala.“

„Betka?“ — Zakaj naj bi pisala sosedova Beti, saj živijo samo čez cesto? Za vsako malenkost priteče k nam. Po večkrat na dan. Največkrat ravno k Minki. Z njo sta najbolj prijateljici: ‘Minka, koliko moram še spustiti pulover v vratu, da bo bratu prav?’ ‘Minka, mama sprašuje za recept marmornatega kolača.’ ‘Minka, zgubila sem vsako upanje, da bi dobila službo letalske postrežnice, pravijo, da ne smem tehtati več kot 55 kilogramov...’ In tako in podobno naprej.

Res čudno, da bi pisala Betka, ki ima pri nas vedno prost vstop. Mama jo objame kot hčerko, kadar pride. Janez jo vleče za lase, kot bi bila njegova sestra. Olga ji ponarejeno jezno vpije iz sobe: ‘Beti, hitro si osnaži čevlje, ker sem ravno včeraj položila pod v sprejemnici!’

Pismo od Betke? Saj je kot hišni mucek, mucki pa ne pišejo pisem...

Ne da bi Minka slutila o teh mojih skritih hitrih razmišljanjih, sem vzela v roke pismo hišnega mucka, ki mi ga je ponujala Minka in začela brati...

Moja draga Minka!

Pišem ti prvič v življenju. Verjetno se ti bo pismo zdelo malo smešno, morda celo neumno. Ampak je nekaj važnega, česar ti ne morem povedati osebno. Če bi ti začela pripovedovati, bi se mi začela smejati in bi mi ne pustila povedati do konca; tako pa sem prepričana, da boš to pismo prebrala do zadnje besede.

Minka, ali ni nekaj čudovitega, če se dve prijateljici razumeta tako kot medve? Ne govoriva si veliko, pa sva prepričani, da smeva računati druga z drugo. Res včasih debatirava in se prepirava. Poveva si resnico kar naravnost. Razideva se z mislijo, da imava na žalost obe precej oster značaj... A čez pet minut te pa že vidim pri nas s prošnjo: 'Draga Beti, Vem, da si manj zabita kot jaz. Razloži mi, prosim, tole enačbo v domači nalogi.'

Nekateri umetniki predstavljajo ljubezen kot majhno, drobno modro cvetko. Zanimivo, da niso izbrai rdeče barve, ki navadno pomeni ljubezen. Za prijateljstvo ne poznam kakega posebnega simbola ali barve. Morda je prijateljstvo premalo romantično ali premalo zanesljivo za gospode pesnike, da bi mu izbrali posebno oznako... Meni se zdi, da je prijateljstvo kot kaka cvetka nežne roza barve, ki mirno in fino poživila vso okolico v naravi, spočije oči občudovalca in ga plemeniti s tiho, nič kričečo roza barvo cvetnih lističev. In menda je roza barva bolj trepzna kot modra, ter bolje prenese

moč sončnih žarkov in pralnega praška (naj oprostijo gg. kemični inženirji, če to ni znanstveno točno!).

In ker vem, da je najino prijateljstvo tako močno kakor roza barva, Minka, bi te brez zamere rada opozorila na to, kar naju obe zadeva: Dragá moja, pusti Andreja, čeprav ti je všeč! Že nekaj mesecev študiramo skupaj z njim in z Mirkom. Andrej je všeč tebi, Mirko pa meni. To ni več skrivnost. Saj je res, da sta čudovita fanta. Mirko se kar igra s kemičnimi formulami in Andrej zna pisati že kar malo 'temne' pesmice, ki jih jaz čisto nič ne razumem, vem pa, da jih ti prebereš po petkrat in še večkrat in si pri tem vsa ob pamet... Oba sta tudi dobra športnika, vesela, dostojna. A vse skupaj se sprevača že iz študijskega prijateljstva v flirt, čeprav popolnoma nedolžen, preveč nam je že vsem štirim všeč, da smo skupaj, tudi če ne gre za matematiko...

Priznati morava, da sva se v zadnjih nekaj mesecih obe spremenili. In ne vem, če je bilo to ravno v najino korist...

Jaz, z moje strani, nisem še niti z besedico omenila mami, kako je med nama z Mirkom. Prav zato sem tako pasje razpoložena (oprosti be-edi, ampak tako jo uporabljajo drugi, kadar se počutijo tako kakor jaz sedaj!). Nobene volje ne čutim do dela. V matematiki ne morem naprej, kljub temu, da bi se morala že resno pripravljati za izpit. Še namesto da bi spala, samo sanjala. Domišljam si velevažne razgovore z Mirkom, pri katerih ga hočem na

vsak način očarati s svojim znanjem. Sem ti že povedala, da mi je zadnjič rekel: 'Beti, ti imaš res pravo moško pamet!?' In jaz, neumnica, sem zardela od zadovoljstva namesto od jeze. Morala bi ga zapoditi zaradi njegovega kolaboracionizma pri njinem nesmiselnem flirtu.

V zadnjem času zelo malo jem, ker vem, da so Mirku bolj všeč suha, vitka dekleta. Po več ur pre stojim pred ogledalom, da si zazdim zadosti mikavno počesana in nališpana. Mami ne pomagam več v kuhinji. Mami bi zaradi lupljenja krompirja da bi zaradi lupljenja krompirja ali pomivanja posode ne imela hrpave kože na rokah. Z eno besedo, postala sem najbolj nečimrna, hianska in sebična dekle na svetu...

A danes sem se odločila, da bom odkrito govorila z Mirkom. Sklep sem že spolnila pred tem pisanjem. Rekla sem mu, da sva še premlada za ljubezen, da je sedaj najina naloga delo in študij, da nimava pravice, da bi zapravljala srečo obeh v prezgodnjem ljubezenskem igranju. Zaupala sem mu vse neumnosti, ki sem jih počenjala zato, da bi mu bila všeč. Odkrito mi je pogledal v oči. Opazila sem, da je hitro odkril, za kaj gre. Rekel mi je: „Hvala, Betka. Zelo si plemenita in pogumna, da si se odločila, da me pustiš začasno ali za vedno... Če sva namenjena drug za drugega, se bova počakala, če ne, ti pa iskreno želim, da bi bila srečna. Hvaležen sem ti, da si odkrito povedala. Saj tudi o meni ni treba misliti, da sem tak, kot sem se kazal v zadnjih mesecih. Vse skupaj je šlo predaleč, in imaš

prav, da to prekineva. Odslej lahko še naprej skupaj študirava, ampak več matematike in manj ljubezni! Srečno, z bogom!“

Minka, to kar sem ti o sebi pisala, velja tudi zate. Oprosti, draga, vem, da imaš težak značaj kot jaz. Moram pa priznati, da si bolj odprta in zvesta kot jaz. Veliko poguma sem morala zbrati, da sem ti vse to napisala, verjameš? Ampak ni šlo več. Spoznala sem, da sva še premladi za modro ali rdečo barvo ljubezni, draga Minki... Pustiva še za nekaj časa poznanje s fantoma in bodiva si še naprej zvesti prijateljici. Živijo roza barva prijateljstva!

Tudi v imenu razumevajočega Mirka te pozdravlja tvoja pomirjena

Betka

(Bo še)

Zgodba brez besed.

Ali je zaroka nerazrešljiva obveznost?

Grki so upodabljali ljubezen kot srčkanega otroka z zavezanimi očmi in s strelnim lokom v rokah. Dobro so vedeli, da ljubezen rada uganja poredne otroške norčije, živi v sencah slepote in se zateka k strategiji najbolj veččega generala.

Prikrade se kot otrok, deluje kot slepec, osvaja kot vojak. Kajti iz vsega tega je sestavljena ljubezen, iz naivne lahkomiselnosti in prebrisanih avantur. In je istočasno igralno dvorišče razposajenosti in strahotna bojna poljana.

Da ga je dekle sprejelo za svojega fanta, ki je krožil okoli njene doma, njene šole in njenega srca, je moral on uporabiti vse zvižaje: svoje besede je nabil s smodnikom, svoj pogled priostril kot kak izkušen strelec in zagnal je svojo atomsko bombo ljubezni nad krhko mestece, ki se je sesulo spričo nemogoče obrambe.

Strategija se je končala s pristankom, grmenje kanonov je izzvenelo v nasmehu, ogenj orožja se je prelil v ogenj pogledov. Amor strelec je slavil zmago.

Od tega trenutka naprej se med fantom in dekletom razrašča medsebojno spoznanje. Obojestranska zvestoba terja, da ne posega vmes nobena nova ljubezen in da se ne spominja nobene prejšnje ljubezni. Na svetu obstojata samo še on in ona. Druge fante in druga dekleta, ki križajo pota, je treba jemati kot neresnične prikazni, kot prebivalce iz drugih planetov, včasih celo kot možne sovražnike.

Svet je postal nenaseljen. Obstojata le ona dva in samo zanju vzhaja sonce na sinjem porcelanu neba in le zanju se razcveta oranžno cvetje upanja.

Toda je veliko ljudi, ki zaročno razmerje napačno vrednotijo. Povzdigujejo ga na raven zakona in ga hočejo kot zakon nerazdružljivega.

Kadar se kak fant začne potegovati za kako dekle, zahtevajo od njega, da ne pogleda več nobenega mimooidočega, da natančno poizve, da je dekle raztrgalo vse fotografije, ki bi ji jih morda podarili prejšnji snubci, da kot kak smešen psihiater brska po najbolj skritih kotih njene vesti, tako naj bi se prepričal, da v njej ne tli noben drug plamenček in da zubelj njene ljubezni pomeni res celotno predajo in dokončno izbiro.

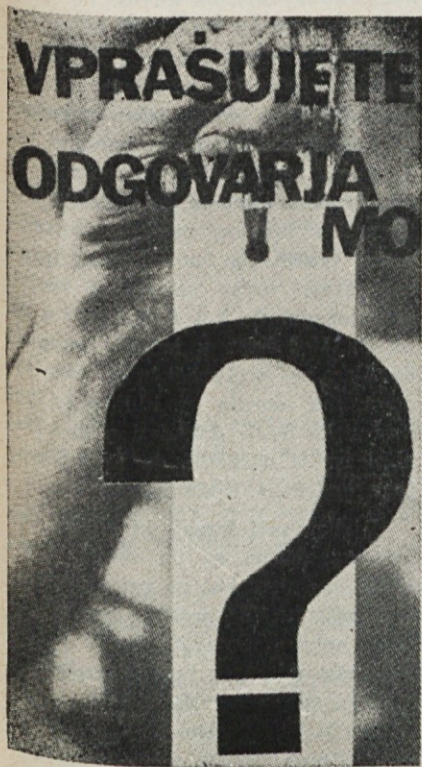
Včasih skušajo starši priletnega dekleta doseči poroko za vsako ceno, pa naj bo že kdorkoli, ki zavije mimo hiše. Čimprej po prvem spoznanju naj se sklene zaroka, češ da potem zaročenec ne more uiti.

Res je, da tisti fantje, ki dolga leta dvorijo svojim dekletom, pa jih potem zapustijo, napravijo njim veliko škodo. Res je pa tudi, da zaročno stanje in razmerje ni nekaj trajnega in dokončnega, ampak potrebna preizkusna doba, dragocena prilika za spoznanje in priprava za dokončno zvezo, ki je zakon.

Skesani zaročenci morejo najti druge poti za svoje življenje in morda celo bolje ko tiste, ki so jih prehodili. Skesani zakonci pa ne bodo nikoli mogli najti druge poti, ki ne bi bila varljivo slepilo.

Zato pa mirne duše priznajmo, da je boljša razbita zaroka kot pa slabo sklenjen zakon.

Poslovenil J. S.

INTIMNOST PRED POROKO

Imam fanta, s katerim sem se spoznala pred dobrim letom. Ves čas najinega znanja sva se zelo dobro razumela; imava se vsak dan raje. Tako sva se tudi že dogovorila, da se nekako v treh do štirih mesecih poročiva, ker je tudi najina ekonomska bodočnost v glavnem že zagotovljena. Kot katoličanka bi rada vedela, kaj mi je v mojih prijateljskih odnosih do mojega fanta dovoljeno in kaj ne. Ker bi Vaš odgovor mogel koristiti verjetno še tudi komu drugemu, ki se nahaja v podobnem položaju kot jaz, Vas prosim, da po možnosti na moje vprašanje odgovorite v DŽ.

Ne morem Vam v kratkih vrsticah povedati vsega, kar morate vedeti, da boste znali pravilno pre-

živeti to važno dobo bližnje priprave na Vaše zakonsko življenje. Zato Vam nujno svetujem, da se udeležite kakšnega tečaja za bodoče zakonce (morda je v Vaši fari že itak obvezen) ali pa da vsaj preberete kakšno dobro knjigo za zaročence. Danes je tovrstne literature že kar precej, tako da ne boste v zadregi.

Globlje medsebojno spoznavanje in srčno ter duhovno zbliževanje je v dobi Vajine bližnje priprave za zakon velike važnosti. In to tako za Vajino poznejše skupno življenje, kot tudi za Vajino intimno telesno-spolno združitev v zakonu. Zato so Vama do gotove mere ne le dovoljeni, ampak celo priporočljivi izrazi medsebojne nežnosti in ljubezni, kakršni bi bili za ostale neporočene ljudi neprimerni. Seveda pa tudi kot zaročenca nimata pravice do intimne združitve in tudi ne do tistih izrazov medsebojne nežnosti, ki se splošno smatrajo kot bližnja priprava na to združitev in ki s psihološko nujnostjo vanjo vodijo.

Kot mlada človeka, ki se pripravljata na vzvišen zakonski stan, se morata zavedati visoke medsebojne odgovornosti, morata spoštovati drug drugega človeško in krščansko dojstojanstvo in se morata vaditi v samoobvladovanju, ki bo igralo važno vlogo v vsem Vajinem poznejšem zakonskem življenju. Po drugi strani pa je tudi važno, da si znata kot zaročenca izkazovati znake medsebojne ljubezni, ne da bi pri tem hotela predčasno preiti na polje spol-

nosti (in pred zakonom bi bilo vse to predčasno).

Dovoljeni so Vama torej vsi ti isti izrazi medsebojne nežnosti in prijateljske ljubezni (poljub, objem), ki jih na splošno Vajino nepokvarjeno krščansko okolje smatra za dovoljene in primerne za bodoče zakonce. Vse pa, kar služi namernemu ali pa gotovo predvidenemu vzbujanju spolne poželjivosti ali spolnega uživanja, je tudi zaročencema prepovedano. Nehoteni spolni dražljaji, do katerih pride pri sicer primernih in torej dovoljenih izrazih medsebojne nežnosti, pa niso greh, da se jim le človek naknadno sebično ne preda.

Kot krščanska zaročenca si bosta odkrito in velikodušno pomagala premagovati tudi medsebojne težave na tem polju. Ta pomoč bo včasih zahtevala, da se vzdržita intimnejših izrazov medsebojne nežnosti, včasih pa bo zahtevala prav nasprotno, vedno seveda v mejah dovoljenega. Če kot dekle paziš na to, da Vaš fant v izrazih nežnosti do Vas ne prekorači mej dovoljenega, mu morate pa tudi prav kot krščansko dekle dokazati z dovoljenimi izrazi nežnosti, da imate svojega bodočega moža zares rada.

Ljubezenski izrazi, ki si jih dajeja zaročenca, so po svoji naravi bližje spolnosti kot pa pri navadnem prijateljstvu. To dejstvo pomeni za vaju neko stalno nevarnost, kateri se bosta upirala z prizadevanjem za globlje versko življenje. To se bo pokazalo tudi v tem, da se bosta po morebitnem padcu v greh skupno

trudila za resnično kesanje in za odgovornejše ravnanje v bodoče.

Fant in dekle ne bosta pozabila na dejstvo, da je človeška narava zlasti tudi na tem polju po izvirnem grehu zelo oslABLJENA in zato ne bosta izpostavljala svoje čistosti nepotrebne tveganju. Redno bo npr. pomenilo zanju preveliko nevarnost, če bosta predolgo sama ali pa če bi šla sama na počitniško potovanje. Seveda pa se danes spet ne moremo povrniti k preživelim starim metodam stalnega nadziranja s strani staršev. Ustvarili so se novi običaji in pravila medsebojnega razmerja fanta in dekleta, ki ob manjšem družbenem nadzorstvu bolj poudarjajo osebno odgovornost. Seveda pa ob tem ne smemo pozabiti, da imajo nekateri teh novih običajev svoj izvor v nekrščanskem gledanju na zakonsko in spolno življenje in jih zato kristjan ne v teoriji ne v praksi ne bo mogel sprejeti.

KDO JE ATEIST?

Kako naj si razlagam dejstvo, da je na svetu toliko ateistov. Sam sem srečal že mnogo ljudi, ki so mi čisto preprosto in neprsiljeno priznali, da ne verujejo v Boga.

Ateizem je eden najbolj resnih problemov današnjega časa, zato se je z njim bavil tudi 2. vatikanski koncil. Tudi moj odgovor na Vaše vprašanje bo v prvem delu zato v glavnem le povzetek koncilskega nauka o ateizmu.

Ateizem lahko pomeni več stvarnosti. Nekateri namreč Boga izrecno taji (pozitivni ateisti), drugi pa pravijo, da o njem ne moremo ničesar vedeti (negativni ateisti). Mnogi smatrajo vprašanje o Bogu za brezmiselno, ker da ne more biti predmet pozitivnih znanosti ali pa ker sploh zavračajo vsako absolutno resnico (historicizem). Spet drugi zanikajo bivanje tistega boga, ki so si ga sami v svoji domišljiji ustvarili in je prav malo ali pa nič podoben Bogu evangelija. So tudi taki, ki se za verska vprašanja, zlasti za osnovno vprašanje božjega bivanja na videz sploh ne zanimajo. Končno so tudi takšni, ki Boga naravnost taje, ker njegovega bivanja ne morejo spraviti v sklad z zlom na svetu ali pa ker bolehajo za „tehnično miselnostjo“, to je za izključnim zanimanjem za tehnične pridobitve, ki zamori v njih vsako zanimanje za Boga in vero.

Tisti, ki vedé in hoté odvrtačajo svoj um in svoje srce od Boga, se pregrešijo proti svoji vesti in so zato sami krivi svojega ateizma. Po drugi strani pa je možno, da smo tudi mi, ki verujemo v Boga, sokrivi ateizma mnogih ljudi, ker morda z zanemarjanjem verske vzgoje, s pomankljivim poznanjem nauka ali pa z napakami v verskem, moralnem in socialnem življenju „bolj zakrivamo, kot pa razodevamo pravo podobo Boga in vere.“

Tradicionalen, še vedno veljaven nauk Cerkve o spoznanju Boga pravi, da je Boga, začetek in smoter vseh stvari mogoče z lučjo naravne-

ga uma iz stvarstva z gotovostjo spoznati. Ta nauk je dogma, ki jo je slovesno proglasil 1. vatikanski koncil. Dokaz za ta nauk nam podaja božje razodetje, kakor je ohranjeno v sv. pismu. Najbolj znamenit in jasen dokaz za to dogmo je mesto iz Pavlovega pisma Rimljanom, kjer beremo: „Zakaj to, kar je v njem (Bogu) nevidno, se more spoznati po stvareh, ki jih je on naredil. Moglo se je jasno videti, odkar je svet ustvarjen, da je on Bog in da ima moč za vedno; tako da so oni neopravičljivi“ (Rim 1, 20). Tu sv. Pavel torej jasno izrazi misel, da sam po sebi nevidni Bog postane človeškemu umu na nek način viden. Kako? Po nadnaravnem božjem razodetju? Po kakšnem notranjem razodetju? Ne, ampak po naravnem razodetju, to se pravi po ustvarjenem svetu, ki je vsem vidno. In to spoznanje Boga iz stvarstva ima Pavel za lahko in samo po sebi umevno, zato so tudi pogani zaradi svoje nevednosti popolnoma neopravičljivi in so za kazen „postali v svojih mislih prazni in je otemnelo njih nespametno srce“ (Rim 1, 22).

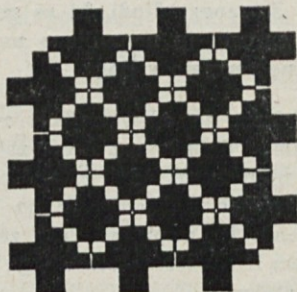
Elementarno spoznanje Boga je za človeka — takšna je namreč človekova narava — lahko. To spoznanje se pojavi v človeku skoro spontano, da ima le zdrav razum in ga tudi na naraven način uporablja, in hkrati živi v navadnih življenjskih okoliščinah.

Kako je torej soditi o ateistih, to je o posameznih ljudeh, ki izpovedujejo ateizem? Jasno je, da je

med njimi veliko praktičnih ateistov, — ljudi, ki tako živijo, kot bi ne bilo Boga. Vprašanje je, ali so možni tudi teoretični ateisti. Vsaj toliko se da po vsem reči, da si nihče ne more o nebivanju Boga ustvariti trdnega in poštenega prepričanja, kajti za nebivanje Boga ne more nihče imeti nobenega zares prepričljivega dokaza. Potem pa je tudi božja zavest pregloboko zakoreninjena v srcu in duhu in jo je po nauku sv. pisma tudi lahko oživetiti, tako da je vsaj za dolgo časa človek ne more pregnati iz svoje duše. Zato teologija po pravici uči, da je ves čas življenja trajajoč prepričan ateizem nemogoč. S tem seveda ni rečeno, da bi tudi vse življenje o Bogu ne mogli nič vedeti umsko nezadostno razviti, vsi tisti namreč, ki so nezmožni najbolj preprostega sklepanja iz učinkov na vzroke.

Iz povedanega je tudi jasno, da je možen tudi pri izobražencu začasen ateizem, ki sloni na dozdevnem prepričanju, ki pa seveda ni brez krivde.

A-Ku

Ribičeve sandale

VII.

Princesa Marija Katarina Daria Poliziano je bila drobna ženska in ne bogvekaj privlačna. Priznavała je petinsedemdeset let, obenem pa zatrjevala, da je pripravljena prepirati se s komerkoli, ki bi si ji upal oporekati. Sivi lasje so bili že zelo redki in pepelnata koža je bila temeljito zgubančena. Ošiljeni nos in črne okamene oči so ji dajale vtis mogočne ptice. A princesa Marija Rina še ni mislila na smrt, nasprotno, odlično ohranjena starka je bila.

Bila je lastnica stanovanja v Rimu, počitniške hiše na Fiesolah, več posestev na Siciliji in drugih nepremičnin v Padski dolini. Imela je tudi čudovito lepo zbirko raznih delnic, ki jo je začel njen oče, smrt obeh njenih zakoncev pa primerno povečala; šteli so v tej zbirki najbolj varne delnice vse Italije. Zнала je z njimi ravnati, kakor se pravi, cigan razume svoj posel. In prste je vtikala v vse politične godlje: eksperti v njenem krogu so ustvarjali in strigli

Ilustriral: Hotimir Gorazd
Morris West — Pavle Rant

oblast ter ugled javnih delavcev. Nekaj politikov si je drznilo ujeziti spoštovano starko, pa so ob prvih volitvah ugotovili, da nimajo fondov, ne uživajo priljubljenosti in da so volilni glasovi skopneli.

Oblačila se je po stari modi in okrog sebe tiranizirala. Všeč ji je bil škotski whisky in kadila je egipčanske cigarete, vedno v zlategem ustniku. Po kačje je znala pikati z jezikom in silno nevaren spomin je imela.

V posebnem kotičku na vrtu je sprejemala obiske, bankirje in borzne prekupčevalce, tam je tudi razpravljala o oblasti, denarju in slovesu. Enkrat na mesec je prihajal na kavo firenški nadškof. enkrat tedensko pa je kosila s komer koli, ki ji je prinašal zdupna poročila predsednika italijanske vlade.

Tisto poletno jutro je princesa brez vseh ovinkov brala levite svojemu nečaku Konradu Calitriju.

„Neumen si, kolikor te je! Res si dovolj napredoval, a nikar ne misli, da boš zdaj sedel na lavorikah in ogledoval rožice. Je res zelo lepo takšno življenje, a v politiki na tak način ne boš zmagovalec.“

Calitri je zardel in s truščem položil kavno skodelico na mizo.

„Vi sami prav dobro veste, da temu ni tako. Svoje delo dobro opravljam in še včeraj me je predsednik vlade počastil, rekoč...“

„Koga pa briža, kaj on pravi?“ je z vso prezirljivostjo planilo iz starke. „Pohvala je neke vrste

zajtrk, ki ga ponudijo obsojencu, prede mu vrv zadrigne vrat. Cel otrok si še! In nič dalj ne vidiš kot lasten nos!“

„Kaj naj bi vse moral videti, teta?“

„Bodočnost pred seboj,“ je odgovorila pricesa. „Leto dni še manjka do volitev. Ali si nanje že pripravljen?“

„Se razume. Dovolj sredstev imam na razpolago. Moji volilni odbori delajo noč in dan. In če tudi bi stranka zmagala z zmanjšano večino, bom še vedno obdržal stolček v vladi.“

„In potem je te pravljice konec, kajne?“ Starka ga je s pogledom prebodla.

Calitri se je živčno premaknil.

„Ali vidite morda drugačen konec, teta?“

„Da,“ je poudarila in ga krepko stisnila v zapestju. „Če se dobro pripraviš, bi utegnil prevzeti vodstvo dežele.“

„Ali res tako mislite, teta?“ Calitrijev glas je bil samo mrmranje.

„Meni pravljice o vilah nikoli niso bile všeč, mladenič. Danes se boš pri kosilu srečal v nekimi osebami, ki te bodo naučile, kake se stvari streže. Jasno je, da brez tega...“ starka je podrsala s palcem ob kazalec in sredincu, češ denarja bo treba; „a to ne bo nobena težava. Pač bo težava druge, in ti jo boš odstranil, ker jo samo ti moreš!“

„In katera naj bi bila ta težava?“

„Svoje življenje bi moral spra-

viti v red, in to brez odlašanja, Pusti že vendar enkrat tiste gosposodiče, ki te povsod spremljajo. Pohiti z razveljavo zakona s Chiaro pred cerkvenim sodiščem. Znebi se Chiare, ker ti je v napotje. In poroči se znova, pa brez hrušča in trušča. Poiskala ti bom primerno ženo, močno ženo, ne pa kakšne zavodarke.“

„Tega ne bom storil!“ Je jezno vzkliknil Konrad Calitri. „Z menoj ne boste ravnali kot s kosom blaga!“

Ves razburjen se je začel sprehajati, princesa pa ga je pozorno opazovala. Ko se je malce umiril, se mu je približala, prijela pod roko in popeljala na sprehod po vrtu. Mirno mu je govorila, kakor bi bil njen sin:

„Prav dobro se zavedam, kaj sem, Konrad,“ je začela, „betežna starka s pobarvanim obrazom. A življenje sem si privoščila vsako uro, sleherno minuto, in do kraja sem ga izrabila. Vem, da nisi tak kot drugi moški. Že od mladih let si bil drugačen. Menim, da bi ti lahko že zdavnaj pomagala, pa mi tvoj oče ni dovolil prestopiti praga vaše hiše.“ Stok zagrenjenosti se ji je izvil in nadaljevala je: „Mislil je, da bom nate slabo vplivala. Tako starinske pojme je imel! In nikdar nisem razumela, kaj je tvoja mati na niem videla!“

„Ničvrednej je bil!“ je odrezano dejal Konrad Calitri. „Mater je pustil v bedi in osamelosti. In ni znal biti ljubezniv. Vedno sem ga sovražil.“

„A pred njim bežati večno ne

boš mogel,“ je odvrnila starka, „saj je že mrtev. Dobro pa vem, da iščeš, česar ti on ni dal: ljubezen. Včasih jo najdeš, a ni dolgotrajna. Poznam nevarnosti, ki se jim izpostavljaš v takšnem brezupnem iskanju pa še brez vsake primerne zaščite.“ Stisnila ga je za roko in dodala: „Sovražnike si si nakopal. Ali so te že kdaj poskusili izsiljevati?“

„Nekajkrat res.“

„Dobro, tako boš vsaj razumel, o čem ti bom govorila. Sovražniki naraščajo številčno in tudi po moči. Tako na primer Campeggio...“

„Campeggio?...“ Calitri se je z velikim začudenjem na obrazu obrnil proti teti. „Saj mu nisem nikdar niti prsta skrivil!“

„Pa njegovem sinu?“ je resno vprašala Marija Rina.

„A, v tem grmu je torej zajec!“ se je zasmeljal Calitri. „Fant z menoj dela. In vseč mi je: je brihten, očarljiv in tudi lep. A ni zame primeren. Kaj mislite vendar, da sem tako neumen in si bom nakopal sveto jezo Campeggia in samega Vatikana?“

„Si si jo že,“ je pripomnila princesa. „Brez Vatikana pa ne boš mogel vodilno odločati o usodi domovine pri prihodnjih volitvah. Ali me zdaj razumeš?“

Zdelo se je, da se je hotel Calitri zviti v svoj lasten klončič. Po tem je suho dejal: „Življenje je zelo dolga zadeva. Tudi žalostno je, včasih pa samotarsko.“

„Misliš, da tega ne vem, moj fant? Ali nisem bila žalostna in osamljena, ko je umrl Luigi. In

verjel mi boš, če ti povem, kako sem se zavedala, da sem zrela in bogata ženska, ki je sposobna kupiti vse, česar ji niso dali iz ljubezni? Celo poskrila sem, o tem se do časa zavedla, kakor se boš moral tudi ti. Nekega dne si boš stavil vprašanje: „Kaj je, kar je resnično moje? Kako lahko to uživam?“ In ko boš vse svoje imetje pregledal, boš ugotovil, da ga je precej. Morda boš našel celo nekaj ljubezni.“

„V zakonu?“ je pikro vprašal.

„V njem ali izven njega. To ni važno. Pač pa je zate zakon brezpogojna nujnost.“

„Spomnite se, da sem to že enkrat poizkusil.“

„Da, a z dekletom, ki se je še igrala s punčkami iz cunj. Zdaj pa bo najprej treba zlesti ven iz zagate, v katero si zašel, in plačati boš moral prvi obrok: nekaj ponosa boš žrtoval, šel pred sveto sodišče in popolnoma spremenil tvoje dosedanje pričanje.“

„In mi bodo kar tako verjeli?“

„Seveda, ker se boš skesal! Tako bo zavladalo veselje v nebesih in v Vatikanu, ker boš ves skesan prišel popraviti krivico, ki si jo storil nedolžnemu dekletu. Sami sebi ne bodo mogli verjeti, da se je izgubljen ovčica spet vrnila v hlev.“

„Kaj takega ne morem storiti! To bi bila najbolj grozna hinavščina!“

„Mislim, da je mesto predsednika vlade vredno take žrtvice, ali ne?“

Proti svoji volji se je Calitri nasmehnul.

„Včasih se mi zdi, draga teta, da ste potomka Borgijcev!“

„Saj tudi sem!“ je dejala princesa, „a s tiste veje, ki se je precej po strani nagnila. Boš storil, kar ti bom naročila?“

„Premisliti bom še moral.“

„Trideset minut ti dam za premislek, mladenič. Pri kosilu bodo namreč hoteli vedeti tvoj odgovor... in tudi moj, se razume.“

V zapuščeni hiši treh nadstropij, ležeči na obronkih predmestja, je Ruth Lewin že od mraka naprej pomagala mladi materi dvajsetih let pri porodu prvega otroka. Že dve uri je bil navzoč tudi mlad zdravnik, ki se je po lastni neumnosti preveč zapletel v težave nastajajočega položaja in tako škodoval lastni podjetnosti, obenem pa tudi usodi porodnice.

Ko je žena rodila, sta ugotovila, da je bilo dete spaček s človeško glavo in pingvinskim trupom, saj so bile roke in noge sceloma vdelane vanj. Ruth ga je prestrašena opazovala, zdravnik je pa prav surovo zinil: „Jezus Kristus, pogledjte ga!“

Ruth je nekaj zajeceljala, iščoč zastoj prepričljivo razlago. „Zakaj neki se je tako zgodilo? Kaj ji je moglo škodovati?“

„Molčite in mi prinesite vodo pa brisačo!“ je ukazal zdravnik.

Podzavestno ga je ubogala. hkrati pa vsa zaorepaščena gledala, ko je povijal dete in mu stočil nekaj

kapljic vode na glavo rekoč: „Krstim te v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.“

Zdaj šele je mogla Ruth naravno govoriti.

„To je moja stvar. Vi se brigajte za mater.“

Besna in komaj zadržujoč jok je Ruth umila porodnico, ki se je še zvijala v bolečinah, a počasi prihajala k sebi. Ko je končala, je mlada mati že počivala v urejeni postelji. Ruth se je tedaj obrnila k zdravniku rekoč: „Kaj bom pa sedaj naredila, gospod doktor?“

Zdravnik ji je kazal hrbet in neokretno prestavljal pravkar povitega otroka. Okrenil se je in ledeno hladno dejal: „Mrtev je. Naj pride oče!“

Ruth je že odprla usta, da bi nekaj vprašala, a ni spravila glasu iz sebe. Potem se je zazrla v zdravnikov obraz, a oči sicer mladega zdravnika ji s svojo hladnoto niso povedale ničesar.

Usmerila se je proti vratom in poklicala visokega in mišičastega fanta, ki se je z drugimi pogovarjal na stonpišču. Približal se je sobi, sosedje pa z njim. Tem je pred nosom zaprla vrata, potem ko je fant vstopil.

Zdravnik mu je pokazal povito novorojenčkovo telo.

„Žalostno novico vam moram povedati, otrok je bil mrtev rojen.“

Mladenič ga je zmedeno gledal. „Mrtev?“

„Da, včasih se tudi tako zgodi. Ne vemo vedno zakaj. Z ženo je

vse v redu, tudi otroke bo lahko še imela.“

Blodeč se je fant približal postelji in se sklonil nad bledo in napol nezavestno porodnico.

„Pojdiva,“ je dejal nenadoma zdravnik. „Odnesti moram to telesce v glavno bolnišnico.“

Obrnivši se k fantu je dodal: „Truplo moram odnesti, ker tako zakon ukazuje. Zjutraj se bom vrnil in izstavil mrtvaški list.“

Niti fant niti porodnica ga nista slišala. Zdravnik je odšel z zavojem pod roko in Ruth je šla za njim. Ko sta bila na ulici, je otrokovo truplo položil na zadnji sedež v avtomobilu in z močnim udarcem zaloputnil vrata. Obrnil se je k Ruthi in odsekano dejal:

„Ne sprašujte me ničesar. Truplo bom izročil v Glavni bolnišnici in obenem podal poročilo.“

„Ali ne bodo izvedli obdukcije?“

„Ne, in četudi bi jo, ne bi pokazala ničesar. Otrok se je zadušil in umrl.“

Za hip se je zdelo, da je izgubil oblast nad samim seboj. Vse telo se mu je treslo in obraz mu je preklala neizmerna bolečina. Potem je v divji brezupnosti začel rotiti Ruth:

„Ne pustite me samega, za božjo voljo vas prosim, ne pustite me samega. Spremite me do bolnišnice in nato kamorkoli, samo da bo mirno in zdravo ozračje. Znorel bom, če bom nocojšnjo noč moral ostati sam.“

„Prav rada vas pospremim, samo ne začnite se obtoževati z vsem, kar se je dogodilo.“

Do kraja truden ji je odgovoril: „Povedal vam bo, česar še ne veste. V prihodnjih dveh mesecih bom moral pomagati dvanajstim porodnicam in vsaj polovica otrok bo rojena kakor nocojšnje dete.“

„Bog se usmili!“ je zaječala Ruth. „Zakaj?“

V Ruthinem mirnem stanovanju ji je zdravnik razložil „zakaj“: razložil na precej surov in neusmiljen način, kakor da bi se hotel znebiti bremena, ki mu ga je zdravniška veda naložila: obljubljaš in obljubljaš dolgo življenje, pa moraš pred smrtjo neobgljen klekniti.

„Vse skupaj je začarano... zdi se, kot bi zdravniška veda v eni roki ponujala čudodelno vodo, v drugi pa kupico strupa. Imamo antibiotike, ki nekaterim pomagajo, drugim pa škodujejo. Se spominjate tistega francoskega zdravila, ki je povzročilo vnetje možganov? In pa talidomida, ki vas lepo uspava, v ženskah pa spočenja spučke? Zdaj je spet drugo zdravilo v modi! Že dobro leto dni prodajajo tablete, ki preprečujejo bruhanje med nosečnostjo in obenem zmanjšujejo nevarnost infekcije. Pred nedavnim smo iz Nemčije preieli prva opozorila o nepravilnostih v razvoju, ki jih tableta povzroča. Pa bomo imeli spet nov talidomida!“ Zleknil se je na stol in bil posebljena za-

skrbljenost in utrujenost. „Samemu sebi sem se zdel neke vrste apostol zdravstva in iz lastnega žepa sem kupoval zdravila revnim bolnikom. Tako sem tudi kupil tisto nesrečno tableto ženi, ki je nocoj rodila.“

„Ali je upati, da drugi otroci ne bodo takšni rojeni?“

„Nekateri bodo čisto pravilno razviti. A drugi...“ Zakrilil je obupno z rokami in povzel: „In jaz, kaj bom mogel storiti? Vseh ne bom mogel umoriti.“

„Te besede ne smete več izreči. Jaz nisem videla nocoj ničesar, in tudi slišala ne. Ne krivite samega sebe, a ne prevzemajte nase tudi vloge Boga. Takšno ravnanje bi bilo kratkomalo blaznost.“

„Da, blaznost, prav imate.“ Z roko je šel preko las in si jih popravil. „Pa vendar, kako naj si ubogo ljudstvo zdaj pomaga spričo takšnih položajev? Veste, kaj bi rekli ljudje, če bi videli nocoj rojenega otroka? ‘Začarali so jo!’ Nekdo je pač izrekel kakršnokoli kletvino nad materjo, ko je ta iskala svoje dete. In kaj bi s tem naredili? Nekateri bi ga dali zdraviti, drugi bi ga pa zadušili ali vrgli v reko. Kaj se bo vse zgodilo z drugimi, enako rojenimi? Kaj bom mogel jaz storiti?“

Nepričakovano je zdravnik začel hlipati. Ruth se mu je približala in ga tolažila. Ko se je po kritičnem razburjenju umiril, ga je pregovorila, da se je zleknil na postelji, ga pokrila z odejo in sedla ob njem. Kmalu ga je

utrujenost uspavala. In znašla se je sama v trenutkih največje stiske, zaprepadena nad bistveno skrivnostjo življenja, smrti in bolečine, pa strašno in nesmiselno zmešnjavo, vladajočo po svetu.

V urah pred polnočjo je prisostvovala rojstvu spačka, ki je bil posledica dobrih namenov: bolne je treba zdraviti. Tudi je bila sokriva zločinskega umora, izvršenega v imenu usmiljenja; in na dnu srca tega dejanja ni očitala. Saj se je v tistih nekaj urah pred njo odvila vsa človeška tragika. Ali bi sploh našli drobec pameti v tej zmešani norišnici pohabljenih in spačenih žrtev civilizacije, se je spraševala. Če ga ne bi bilo, potem je nedvomno bila potrebna temeljita odločitev. Rešitev je bila zelo lahka. Ona sama se je je hotela že enkrat okleniti, kajti ni mogla več begati po svetu vsa izgubljena, zaprepaščena in boječa, brez vsakega smisla za življenje.

Zdaj se je spomnila druge noči, ko je v isti sobi sedel človek, ki ji je pokazal lučko v daljavi. Vprašala se je, kaj neki bi si oni mož mislil o vsem doživetem v nočnejši noči in kakšno rešitev bi našel strahotam, ki bodo neizbežno prišle. In zabistrilo se ji je v glavi: misel je bila hladna, a oživljajoča. Saj vendar živi v mestu, ki pripada onemu možu, ta pa je njegov pastir, je služabnik svojega ljudstva.

Prvi žarki svetlobe so udarjali na okna, a Ruth ni mogla zaspati. In preden je mesto vstalo, je

že končala pismo, v katerem je prosila za zasebno avdienco pri papežu Cirilu.

Na vratih papeževe pisarne je potrkalo in vstopil je kamarlen-go. Prinašal je seznam dnevnik avdienc in Ciril je brž ugotovil, da je na prvem mestu stalo: Ruth Lewin.

Ruthino pismo ga je prevzelo, še posebej, ker je prišlo prav v trenutku, ko se ga je pollaščala skušnjava, da bi se vtaknil v politično ozadje Cerkve. Tako bi izzval, s primerno silo seveda, takšno osebnost, kakor je bil Leone, ki jim niso bili po godu njegovi ukrepi in načrti. Ruthino pismo mu je zato znova pokazalo pravo bojno polje: osamljena srca vseh, ki teologije še povohali niso, pa so kljub temu bili temeljiti poznavalci človeškega življenja in smrti. Ruth je med nje spadala.

(Bo še)

CENJENIM BRAVKAM IN BRAVCEM

V letu 1971 bomo nadaljevali z Morris West-ovim romanom in ga, če Bog da, zaključili. Upajmo, da Vam je všeč!

SVETOVNE NOVICE

Nagrada brazilskemu škofu

Don Helderju Camari, nadškofu iz Recifa (Brazilija) so v Atlanti (ZDA) podelili nagrado ubitega voditelja ameriških črncev Martina Luthe Kinga.

Cerkveno petje v Italiji

Italijanska škofovska konferenca je prepovedala take mladinske maše, ki se ne skladajo s pokoncilskimi bogoslužnimi predpisi. Harmoniko, kitare in bobne je ocenila kot neprimerna glasbila za cerkev. Glasba in petje v cerkvi morata voditi k molitvi.

Mnenje afriških škofov

Na konferenci afriških škofov je kardinal Zungrana močno poudarjal potrebo, da „afriška Cerkev“ previdno uvaja razne zunanje oblike dejavnosti. Ostati mora zvesta afriškemu ljudstvu in njegovim posebnostim.

Novo sv. pismo v ZDA

Konec septembra je izšlo v ZDA „novo ameriško sv. pismo“. Pri tem novem prevodu je 25 let sodelovalo 50 strokovnjakov. Do sedaj so v Ameriki uporabljali prevod sv. pisma iz leta 1750.

Branili so škofijo

Sedem ur je oblegalo 500 prebivalcev mesta Policastro (Italija) krajevno železniško postajo in ustavilo ves promet. S tem so hoteli protestirati ker je bila ukinjena tamkajšnja škofija. Ker je v Italiji izredno veliko majhnih škofij, so jih po koncilu začeli polagoma ukinjati in priključevati drugim, večjim. Pri tem nastanejo razumljive težave, kot npr. v Policastro.

Škofje v Afriki

V Afriki je danes 108 domačih škofov, medtem ko sta bila leta 1951 šele samo dva.

Gluhonemi benediktinec

V benediktinskem samostanu Melk (Zgornja Avstrija) je napravil večne zaobljube 35-letni gluhonemi Georg Skreinig. Po šoli za gluhoneme se je izučil mizarstva. Pred petimi leti je stopil k benediktincem kot brat. To je baje prvi primer gluhonemega člana benediktinskega ali sploh meniškega reda.

Zanimivi „red zidarjev“

V letošnjih evropskih počitnicah je moderni „red zidarjev“ spet obnovil svoje delovanje po raznih deželah. Okoli 6.000 Belgijcev, Italijanov, Francozev, Nemcev in Nizozemcev prostovoljno pomaga graditi šole, stanovanja, domove, cerkve in druge potrebne stavbe. Razdeljeni so v sto taborišč po 13 državah: 21 v Franciji, 17 v Nemčiji, 15 v Italiji, 12 v Belgiji, 9 v Avstriji, 6 v Alžiriji, 5 v Jugoslaviji, 3 v Švici, 2 v Španiji, v Islandiji, v Maroku in na Portugalskem ter eden v Tuniziji.

Sožitje treh verstev

Blizu Kirjata Jearima pri Jeruzalemu so ustanovili prvi medverski kibuc (zadružna gospodarska skupnost) in mu dali ime „Neve šalom“. V bratski skupnosti živijo Judje, kristjani in muslimani; vsak lahko ohrani svoje verske posebnosti. Medverski kibuc je namenjen tudi za ekumenska srečanja. Pobudo za to zadružno gospodarstvo tujcev je dal katoliški duhovnik Bruno Hussar.

Pričakovanje papeža na Filipinih

Glavni tajnik škofovskih konferenc na Filipinih škof Gaviola je izjavil, da bo papežev obisk v Manili mnogo prekosal doživetje svetovnega evharističnega kongresa v Manili leta 1937, pa tudi praznovanje 400-letnice pokristjanjenja Filipinov leta 1965. Pričakujejo, da bo papeža pozdravilo okoli enega milijona ljudi.

Umrl vatikanski mestni svetovalec

V starosti 67 let je v Rimu umrl grof Carlo Pacelli, glavni svetovalec papeške komisije za Vatikansko mesto. Bil je sin grofa Pacellija, brata papeža Pija XII.

Novi vodja poročevalskega oddelka

Dosedanji vodja vatikanskega poročevalskega oddelka, msgr. Fausto Vallainc, je postal škof v Sieni. Na njegovo mesto je bil imenovan prof. Federico Alessandrini, star 61 let in oče šestih otrok. Doslej je deloval pri poluradnem vatikanskem dnevniku „L'Osservatore Romano“. Čeprav ni bil njegov glavni urednik, je veljal v uredništvu tega lista za najbistrejšega človeka.

Nove rimske cerkve

Letos so v prvih šestih mesecih začeli zidati sedem novih cerkva v Rimu. Za letošnje leto imajo v načrtu še začetek del pri drugih 18 cerkvah. Cerkve so bile potrebne, ker se mesto vedno bolj širi.

slovinci po svetu

Elwangen

V nedeljo, 12. julija, je bila zadostilna proslava za krivično ravnanje nemških škofov in cesarja Ludvika Nemškega do naškofa Metoda. V tem mestu je bil sv. Metod dve leti in pol v zaporu po obsodbi l. 870 v Regensburgu. Slavja odkritja spomenika sv. Metodu se je udeležilo veliko nemških in slovenskih gostov. Mestni dekan in zgodovinar msgr. Zierlein je zmolil zadostilno molitev k sv. Metodu, v slovensčini je pa govoril dr. Metod Turnšek, glavni pobudnik proslave.

Dr. Joža Basaj odšel na Koroško

9. avgusta je odšel iz New Yorka na okrevanje k slovenskim šolskim sestram v Sv. Petru v Rožu dr. Joža Basaj, tajnik Lige SKA. Bil je srce vsega slovenskega življenja v New Yorku in njegovo delo pri Ligi je neprecenljivo.

Rim

V Rimu je v septembru obhajal 60 let mašništva g. Marko Kranjc. Jubilant je doma s štajerskega. Po 1. svetovni vojni je veliko deloval tudi v gospodarskem in političnem pogledu. Po zadnji vojni se je umaknil v Rim. Čestitamo!

Bavarska

Po končanih počitnicah se je avgusta spet obnovilo živahno versko in prosvetno delo med tamkajšnjimi Slovenci. Pevske vaje, mladinski razgovor, skioptično predavanje o slovenski Koroški, vinska trgateg v romanje v Alttötting nam govore o tem.

Koroška

V št. Primožu pri Voglu je bil 19. julija koncert mešanega in mškega zbora prosvetnega društva Danica iz št. Vida v Podjuni. Koncert je bil namenjen za domače in tuje občinstvo, ki je povsem napolnilo dvorano. Zbor je dirigiral Hanzi Kežar.

Toronto

V nedeljo, 2. avgusta, so imeli torontski Slovenci XI. slovenski dan, ki ga je pripravilo Društvo Slovencev Baraga ob 25-letnici zdomstva. Po sv. maši je bilo kosilo, popoldanski program pa je obsegal prosvetni, telovadni in družabni del. Slavnostni govor je imel Karel Mauser.

Lemont

V juliju so Slovenci predvojne in povojne emigracije iz Clevelanda opravili vseslovensko romanje. To romanje so opravili v spomin vseh padlih mož in fantov — v obeh vojnah, med revolucijo, vrnjenih iz Vetrinja, na Koreji, v Vietnamu — in miru. Opravili so križev pot v Baragovem parku, imeli mašo, pete litanije in govore. Glavni govor je imel g. Jože Rus, škofa Rožmana je opisal g. J. Ovsenik, p. Kazimirja Zakrajška pa g. M. Tekavec.

Ekumensko potovanje

45 rojakov iz Gorice in Trsta je napravilo med 14. in 19. septembrom ekumensko potovanje v Bosno in Dalmacijo. Obiskali so Banjaluko, Sarajevo in Mostar ter se preko dalmatinske obale vrnili domov. Glavni cilj potovanja je bilo bližje spoznavanje vzhodnih kristjanov in mohamedancev.

Binkoštno srečanje v Stuttgartu

Na letošnje binkoštno srečanje v Stuttgartu se je zbralo okoli 2500 Slovencev iz vseh krajev Nemčije. Manjše skupine so prišle tudi iz Francije, Belgije, Holandske, Švice in Avstrije. Verski del srečanja je bil v cerkvi sv. Jurija. Šest naših izseljenskih duhovnikov je somaševalo: Vinko Žakelj, iz Belgije, Branko Rozman iz Münchena, Ciril Turk iz Esslingena, Lojze Škraba iz Oberhausna, Frančišek Prijatelj iz Mannheima ter France Felc iz Stuttgarta, ki je tudi pridigal. Družabni program je bil nato v dvorani št. 3 Gospodarskega razstavišča na Killesbergu. Navzoče je pozdravil dr. Janez Zdešar in govoril o geslu letošnjega srečanja: „Verno srce — poštene roke.“ Po petju zboru Domači zvon se je razvijal zabavni program in bogat srečolov.

Ohio

Dne 27. septembra so imeli slovenski protikomunistični borci svoje vsakoletno romanje v romarsko cerkev žalostne Matere božje v Frank. Zbralo se je veliko rojakov. Romanje je vodil dr. Pavle Krajnik.

Kanonik dr. Janez Kraljič — umrl

Dne 9. septembra 1970 je umrl v S. Francisku v Kaliforniji (ZDA) dr. Janez Kraljič, kanonik senior ljubljanskega stolnega kapitlja, star 72 let.

Rajni se je rodil na Igu 14. avgusta 1898. Gimnazijske študije je dokončal na škofijski gimnaziji v št. Vidu. V prvi svetovni vojni se je tako prehladil, da je popolnoma zgubil vid, ki se mu je potem le polagoma vračal, da je mogel študirati. Posvečen je bil leta 1922. Kaplan je bil najprej na Mirni, nato v Šmarju. Dve leti je bil nato prefekt v zavedu sv. Stanislava. Leta 1931 je prišel v Ljubljano k sv. Jakobu in je med kaplanovanjem tudi promoviral za doktorja teologije. Leta 1937 je za spiritualom dr. Potočnikom prevzel to službo v ljubljanskem semenišču. S svojo bistrino, pobožnostjo in neumorno delavnostjo je skrbno vzgojil pet letnikov bogoslovcev. Leta 1942 je postal kanonik in opravljal razne službe pri centrali. Bil je škofijski asistent KA in Marijine kongregacije.

Leta 1945 je odšel s škofom dr. Rožmanom v begunstvo. Dve leti je bil spiritual in profesor slovenskega bogoslovja v Italiji, potem pa je odšel v ZDA.

Rajni gospod kanonik je bil zelo izrazita duhovniška osebnost, bister — posebej še v spoznavanju brezbožnega komunizma — in duhovit. Vedno je imel veliko ljubezen do Cerkve.

novice iz SLOVENIJE

Odsotnost ljubljanskih škofov

Nadškof dr. Pogačnik je bil od 19. do 28. septembra na proslavah v Dalmaciji (20. septembra je bila proslava sv. Nikolaja Tavelića v šibeniku, 27. pa proslava obnovljene cerkve sv. Marije v Zadru), na duhovnih vajah in škofovski konferenci na otoku Visovcu pri šibeniku. Pomožni škof dr. Lenič pa je bil tačas na pastoralnem obisku pri slovenskih delavcih v Avstriji.

Novi ljubljanski dekani

Za dekane in duhovne svetnike so bili imenovani: za 5 let: **Vinko Vegelj** za dekanijo Črnomelj; **Vinko Prestor** za dekanijo Vrhnika; **Jožef Perčič** za dekanijo Kamnik; **Peter Golob** za dekanijo Domžale-

Študijsko leto 1970/71 na bogoslovni fakulteti v Ljubljani

Vpisovanje je bilo od 1. do 5. oktobra. Pričetna šolska maša pa je bila v ponedeljek, 5. oktobra ob 7. uri zvečer v stolnici. Daroval jo je veliki kancler metropolit dr. Pogačnik.

Župnijski upravitelji in soupravitelji

Franc Horvat, SDB, za župnijo Grahovo pri Cerknici; **Franc Kovač**, vikar namestnik z župniji Črni vrh nad Polhovim Gradcem, za isto župnijo; **Melhior Škoda**, žup. upravitelj župnije Rova, za župnijo Tomišelj; **p. Jože Kunšek**, OFM-Cap. za župnijo sv. Štefana v Štepanji vasi v Ljubljani.

Za soupravitelje so bili imenovani: **Janez Voljč**, župni upravitelj v Starem trgu pri Ložu, za župnijo Babno polje; **Stanislav Kapš**, župnik v Horjulu, za župniji št. Jošt nad Vrhniko in Sv. Tri kralje; **Jožef Mrvar**, župnik v Moravčah, za župnijo Peče; **Ciril Lazar** za župnijo Rova.

Posvetitev župnijskih cerkva

Dne 13. junija je pomožni škof Lenič posvetil župnijsko cerkev-kapelo sv. Janeza Krstnika v Dragatušu, dne 14. junija pa novo župnijsko cerkev sv. Martina v Poljanah nad škofjo Loko. Nadškof dr. Pogačnik pa je 16. avgusta posvetil obnovljeno župnijsko cerkev Marijinega vnebovzeta na Kopanju.

Župnik Janko Oblak — umrl

Dne 15. avgusta 1970 je na Svetih Višarjah umrl g. **Janko Oblak**, župnik pri Sv. Joštu nad Vrhniko in soupravitelj župnije Sv. Trije kralji na Vrhu, star 60 let.

Pokojni je bil doma iz Horjula. Maturiral je leta 1929 na škofijski gimnaziji v št. Vidu, leta 1934 je bil posvečen v Ljubljani za duhovnika. Tri leta je bil kaplan v Selcih nad škofjo Loko, osem let pa je bil kapiteljski vikar v Novem mestu. Pred 25 leti je prevzel župnijo št. Jošt in pred dvema letoma še soupravo župnije Sv. Trije kralji.

Rajni je imel izredno lepe človeške in duhovniške kreposti. Na praznik Marijinega vnebovzjetja je peljal svoje farane na Višarje. Tam je somaševal, prebral je še berilo, med pridigo pa je nenadoma omahnil, zadet od srčne kapi, in bil tanjši kot mrtev. Umrl je pred Marijinim oltarjem. K pogrebu sta prišla dva škofa, okoli 80 duhovnikov in množica ljudi. Šentioščani so pozavrli domove, matere so prišle z dojenčki v naročju. Pogreb je vodil koprski škof dr. Jenko, ki je bil njegov sošolec, maševal in govoril pa je škof dr. Lenič.

Novi salezijanski inšpektor

Za novega salezijanskega inšpektorja ljubljanske inšpektorije je bil imenovan g. **Štefan Žerdin**. Dosedanjemu inšpektorju g. **Martinu Jurčaku** je potekla doba, odšel je za župnika v Dekležovje — Mariborska škofija.

Še tri duhovniške smrti

Dne 13. julija je umrl v Celju g. **Martin Tekavec**, duhovnik Misijonske družbe. Rodil se je v Topolščici pri Šoštanju 7. novembra 1908. V duhovnika je bil posvečen leta 1933. Dolga leta je bil kurat v umobolnici na Studencu, dve leti je upravljal župnijo Radovico, devet let pa župnijo Dob pri Domžalah.

Dne 19. julija je umrl v Ljubljani g. **Alozij Tome**, katehet gluhonemih v pokoju, star 81 let.

Dne 20. avgusta je umrl na Trsteniku g. **Alozij Nemeč**, salezijanski duhovnik, star 65 let. Deloval je v Veržeju, Splitu, na Radni in na Rakovniku. Za Slovenčevo knjižnico je prevedel Baarovega Golobčka in Jana Cimbura.

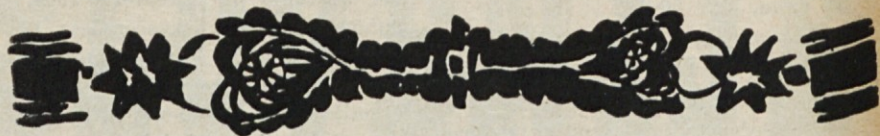
Moravče.

Za župnike so bili umeščeni

Prof. Jože Gregorič za župnijo Polica; **Stanko Pavlič** za župnijo Kranjska gora in **Ludvik Šivic** na župnijo Sv. Gregor; **Ciril Lazar** na župnijo Radovlje. Za župnikavikarja je bil imenovan **Štefan Ferencak**, SDB, na župnijo Sv. Terzije D.J. na Kodeljevem v Ljubljani.

MED NAMI V ARGENTINI

Misijonska nedelja: 18. oktobra

Čeprav obhaja Argentina misijonsko nedeljo drugo nedeljo v oktobru, smo jo Slovenci še vedno obhajali tretjo nedeljo.

Pri dopoldanskih sv. mašah so duhovniki govorili o misijonski nalogi Cerkve. Popoldne pa je bila v Slovenski hiši skupna proslava.

Proslava je bila ob štirih popoldne. Najprej je bila sv. maša. Somaševali so gg. msgr. Orehar, Lenček CM in Sodja CM. Po sv. maši pa je bila proslava. Pozdravne besede je izrekel g. Marijan Loboda. Sledil je avdiovizualni prikaz misijonskega dela. Ob barvnih slikah (nad 200), ki so pokazale misijonsko delo Cerkve na splošno, in slovenskih misijonarjev še posebej, so se navzoči vživeli v misijonsko delovanje. G. Lenček CM., ki gotovo najbolje pozna naše misijonarje in njih delo, je povezoval posamezne slike. Svojevrstna je bila vmes glasbena spremljava: maša iz bivšega belgijskega Konga. Za konec pa so vsi zapeli Povsod Boga.

Proslava v Slomškovem domu

V nedeljo, 25. oktobra, je bila proslava 9. obletnice blagoslovitve Slomškovega doma v Ramos Mejiji. Ob 11 je bilo dviganje zastav in sv. maša. Maševal in pridigal je msgr. Anton Orehar. Po skupnem kosilu se je ob štirih začel popoldanski program s pozdravom predsednika Slomškovega doma g. Franca Pergarja in krajevnega dušnega pastirja g. Škerbca. Otroški zbor Slomškove šole, ki ga vodi gdč. Anica Šemrov, je zapel več pesmi, nato pa se je razvijal pester prikaz „Nedeljski popoldan na vasi“, ki ga je z otroci pripravil g. Franci Holosan, ki je naredil tudi lepo scenografijo. Nekaj pesmi je odigrala mladinska godba g. Toneta Skubica, mladenke in 4 pari fantov in deklet, vsi v narodnih nošah, so pa zaplesali narodne pleske, ki jih je naštudiral g. Janez Bitenc. Za konec so fantje na vasi pod vodstvom g. Tineta Selana zapeli nekaj pesmi. Številni gostje so posedeli ob pogrnenih mizah v prijetnem domačem razpoloženju do poznega večera.

14. obletnica v San Justu

V nedeljo, 11. oktobra, so Slovenci iz San Justa že štirinajstič obhajali obletnico, kar so pričeli graditi skupni dom.

Slavnost se je pričela s sv. mašo, katero je daroval v sanjuški stolnici msgr. Anton Orehar. Med sv. mašo so peli otroci šole „Franceta Balantiča“ pod vodstvom gdč. Angelce Klanšek.

Po maši je bil dopoldanski del programa v Našem domu. Duhovno misel je podal dušni pastir g. dr. Alojzij Starc. G. Peter Čarman, predsednik Našega doma, pa je podal smernice, po katerih se bo življenje Doma v bodoče razvijalo. Šolski otroci so nato zapeli več pesmi.

Na popoldanskem programu, ki je bil lepo obiskan, je govoril g. dr. Mirko Gogala. Zbor dekliškega odseka SDO iz Morona je pod vodstvom ge. Anke Gaserjeve zapel venček narodnih pesmi. Nato pa je sledil odrski prikaz „Ob bistrem potoku je mlin.“ Prizor je zamislila gdč. Anica Klemenova, sceno je mojstrsko izdelal g. Tone Oblak, besedilo pa je napisal g. Joža Vombegar.

Vse točke, dopoldanskega in popoldanskega slavlja je povezovala gdč. Marija Tomaževičeva.

Tombola v San Martinu

Prvo nedeljo v oktobru je bila v San Martinu tombola, ki je lepo izpadla in prinesla toliko dobička, da so poplačali vse dolgove, ki jih je imel sanmartinski dom.

Mladinska godba v Ramos Mejiji

V nedeljo, 27. septembra, nas je prijetno presenetila mladinska godba. Pod vodstvom g. Toneta Skubica jo trenutno sestavlja 23 fantov v starosti od 7 do 20 let. Ves spored z naslovom „Spomini“, je v vezani besedi povezoval g. Franci Holosan.

Proslava slovenskega narodnega praznika in dneva slovenske zastave

V soboto, 24. oktobra, je bila v Slovenski hiši slovesna proslava slovenskega narodnega praznika 29. oktobra in dneva slovenske zastave. Sv. mašo za vse rajne delavce za svobodo slovenskega naroda je daroval msgr. Orehar. Na proslavi sta govorila g. Fajdiga in g. Stare, tajnik NO. Prizor pred „25. leti in danes in jutri“ je napisal g. dr. Tine Debeljak. Režijo pa je prevzel g. Maks Borštnik. Sceno pa sta izdelala gg. Borštnik in Frido Beznik. Pri prizoru je sodelovalo več deklet, fantov in otrok.

Proslavi, ki je lepo izpadla, je sledila večerja, katere se je udeležilo 200 ljudi.

Materinske proslave

V oktobru so bile po naših okrajih, kjer so šolski tečaji materinske proslave. Najprej je bila v Ramos Mejiji, nato v Castelarju, San Justu, San Martinu, Slovenski vasi, v Capitalu in v Carapachayu.

25. december

PROŠNJE
ZA
BOŽIČ

1

Nakloni nam, Gospod, tisto preprostost duše, ki se bo znala čuditi pred skrivnostjo jaslic in jo veselo razglašala.

2

Naj nas božič spodbuja k preoditvi iz naše mlačnosti, da božji Sin ne bo zastoj rojen med nami.

3

Naj nam praznovanje božiča vceplja pravo gledanje na človeka, na dogajanje in na svet.

4

Naj strast in ošabnost enih in drugih ne preprečuje betlehemijski mir med ljudmi in narodi.

5

Naj krščanski zakonci radi dajejo svetu nove božje otroke in tako zadoščajo za pokvarjenost postaranega sveta, ki ne mara otrok.

6

Naj božič zbližuje ločene zakonce, sprte družine, nasprotujoče si družbene razrede in dežele v mrzli vojni, da bo Odrešenik prišel na ta dan k vsem.

7

Naj postaja naš svet bolj človeški, bolj poln miru, dobrohotnosti in ljubezni.

8

Naj vsi naši rojaki, v domovini in raztreseni po svetu, doživijo neskončno božjo ljubezen, o kateri nam govore jaslice.

9

Naj bodo begunci in izgnanci ter izseljenci deležni božičnega veselja, ki ga razdaja Kristus, ki je bil sam rojen na poti daleč od doma.

10

Naj naše družine ob božičnih praznikih rade sprejemajo v svoje domove naše osamele rojake.

25. december

„Duhovno življenje“

je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.

Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

Registro de la Propiedad Intelectual No. 843.966.

Tiska Vilko s. r. l., Estados Unidos 425, Bs. Aires, Argentina

Poverjeniki:

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.

Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview Drive, Toronto 14, Ontario, Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

ITALIJA: Zora Piščanec, Riva Piazzutta 18, Gorizia, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

Naročnina:

Celotna naročnina v Argentinini in obmejnih državah znaša pesov ley 18.188 27.—; v ZDA in Kanadi 7 dolarjev; v Avstriji 125 šilingov; v Italiji 2.800 lir; drugje protivrednost dolarja.

Denarna nakazila na naslov:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Bs. Aires, Argentina

NASLOVNA STRAN „Duhovnega življenja“ in „Božjih stezic“: Hotimir Gorazd

DUHOVNO ŽIVLJENJE